SI NR. 239 • Oktober 2011

SOCIALISTISK • INFORMATION

BRUG VALGSEJREN

VENSTREFLØJEN OG EUROKRISEN
REVOLUTIONEN I TØNDER
FASCISMENS ITALIEN

SI NR. 239 • Oktober 2011

FRA REDAKTIONEN

Store begivenheder nu og i fortiden

Der er mange ting på spil i disse måneder. Af flere årsager. I Danmark er VK-regeringen endelig gået af og der er dannet en ny regering. Det er i sig selv epokegørende, selvom der er al mulig grund til at være kritisk overfor den nye RSFS-regering. (kommentaren side 10). Valget sikrede Enhedslisten 12 mandater, et voldsomt ryk til venstre. Det afgørende spørgsmål bliver hvordan Enhedslisten formår at udnytte sin nye styrke: på Christiansborg og i hverdagen uden for borgens mure (kommentaren side 4).
I landene syd for os sker der afgørende ting. Eurokrisen kradser og statsbankerotten truer i Grækenland og flere andre lande i Sydeuropa er på vej til at følge Grækenland. Det går ikke stille af, der er strejker og i Spanien går »Los Indignados« på gaden. En udvikling, der indeholder både bekymring og opmuntring. Hvad er venstrefløjens svar på de fælles europæiske problemer? (artiklen side 20) Det holder SI et offentligt møde om den 27 oktober (se bagsiden).
Vi vil også se tilbage på store historiske begivenheder for mere end 90 år siden. Sønderjylland eller Nordslesvig var en del af af det Tyske Kejserrige frem til 1920, hvor grænsen blev flyttet efter en folkeafstemning. Det er en del af »Danmarkshistorien« som vi lærte om i skolen.
Mindre velkendt er historien om de revolutionære opstande efter 1.verdenskrig som også ramte landsdelen. I flere byer, blev der oprettet arbejder- og soldaterråd. Et stykke spændene lokalhistorie (Læs om revolutionen i Tønder, side 36)

REDAKTIONEN

Støt Indsamlingen til Fjerde Internationale !

Beløb indbetales på reg.nr. 1551, kontonr. 5100852.

Kvartalsmagasinet **SOCIALISTISK • INFORMATION** udgives af SAP (Socialistisk Arbejderparti) – Dansk sektion af Fjerde Internationale.

SOCIALISTISK • INFORMATION redigeres og layoutes af et udvalg bestående af:
Åge Skovrind (Ansv.), Svend Vestergaard Jensen, Nina Trige Andersen, Jørgen Holst, Janus Noack, Bjarke Friborg, Martin Mørch, Bodil Olsen, Rikke Winkler Nilsson (GUCK), Marie Dreier (GUCK)

Sign. artikler står for forfatternes egen regning.
Henvendelse til redaktionen: si@sap-fi.dk

Et års abonnement på kvartalsmagasinet koster 200 kr. Bestil ved at skrive til si@sap-fi.dk eller via www.socialistiskinformation.dk

Socialistisk Information er også et netmagasin, se **www.socialistiskinformation.dk**. Her kan du også tilmelde dig netmagasinets nyhedsbrev, som udsendes hver 14. dag.

Print: Christensen Grafisk

ISSN 0108–1861

INDHOLD

Ny i folketinget 3

DOKUMENT:
Brug valgsejren 4

KOMMENTAR:
Grundlag for oppositionen 10

TILBAGE TIL RØDDERNE:
Unge vil have fagforeninger 12

KOMMENTAR:
Palestina: Grund til begejstring?..... 14

GÆLD; KRISE OG EURO:
Krisen i Europa..... 15

LOS INDIGNADOS:
15. Maj bevægelsen i Spanien 20

GRÆKENLAND:
Stop betalingerne - slet gælden 24

Internationale Noter 26

LØSLAD BABA JAN:
Brutal undertrykkelse i Pakistan 28

INDIEN:
Nuklear tåbelighed 29

EGYPTEN:
Venstrefløjen foran magtkamp 30

ARBEJDERBYEN FUMEL:
En fabriksarbejders livshistorie 32

INTERNATIONAL UNGDOMSLEJR:
En ny tid for den revolutionære ungdom..... 34

ARBEJDER- OG SOLDATERRÅD:
Revolutionen i Tønder 36

ANMELDELSE:
Fascismens Italien 42

ANMELDELSE:
Vi tog skraldet 46

OFFENTLIGT MØDE:
Eurokrisen og venstrefløjens svar.....48

»Terrorlove skal ses efter i sømmene«

AF ÅGE SKOVRIND

Pernille Skipper er en af de mange nyvalgte folketingsmedlemmer for Enhedslisten. Hun nåede lige akkurat at blive færdiguddannet som jurist før valget og bliver partiets nye retsordfører. Desuden skal hun tage sig af forskning og specialområdet inden for socialpolitik.

»På retsområdet ser jeg især frem til at, terrorlovgivningen skal ses efter i sømmene. Retssikkerheden er blevet voldsomt udhulet under dække af kampen mod terror, med logningsbekendtgørelsen, altså at teleselskaberne skal registrere alle dine telefonopkald, emails, sms'er osv. som et af de mest vanvittige. S og R har selv været med til at vedtage terrorpakkerne, men de har sagt, at de er med på en undersøgelse af, hvordan de har virket. Det er et vigtigt første skridt,« siger Pernille, da Socialistisk Information mødte hende en morgen i Folketinget, endnu inden den ny regering var dannet.

»Der kommer også en spændende debat om revision af grundloven. Det kan rejse vigtige principielle diskussioner,« tilføjer hun.

Vores interview er rykket en time frem, fordi den ny folketingsgruppe er indkaldt allerede klokken 9. Og Pernille insisterer på, at hun inden da skal nå at løse et uoverskueligt problem: Enhedslistens kaffemaskine virker ikke! Dog forsikrer hun, at denne arbejdsopgave ikke skyldes, at hun er blevet næstformand i folketingsgruppens ledelse.

»Vi kan ikke arbejde i folketingsgruppen på samme måde som før valget, nu hvor vi er 12 i stedet for fire medlemmer. Derfor har vi for første gang nedsat en ledelse for gruppen, med Johanne, Per, Frank og mig. Vi skal forberede møderne og sørge for, at vi får etableret nogle fornuftige arbejdsgange. Det er ikke, fordi vi skal bestemme mere end de andre,« fortæller Pernille, som blandt andet bliver ansvarlig for gruppens kontakt til de mange sekretærer, som er ved at blive ansat.

Pernille Skipper er valgt på Fyn, hvor hun boede under hele valgkampen. Hun forventer, at MF'erne får mere plads til at tage sig af valgkredsene, nu hvor folketingsgruppen er tre gange så stor.

Var der noget specielt i valgkampen, der overraskede dig, eller som var særligt positivt?

»Helt generelt var det en fantastisk positiv valgkamp, hvor jeg virkelig følte, at vi havde medvind. Jeg var rundt på utroligt mange uddannelsessteder, men på Den fri Lærerskole frygtede jeg, at vores holdning til folkeskolen som 'skolen for alle' ville komme i modvind. Men folk var meget enige i vores holdning. Så det var meget positivt.«

På spørgsmålet om den største overraskelse fortæller Pernille – efter en tænkepause – om debatten på Mulernes Legatskole:

»Da det blev min tur til at tale, begyndte folk at klappe helt vildt. Inden jeg havde sagt noget. Det var fantastisk.«

Klappede de så også bagefter?

»Ja, det gjorde de. Og ved alle de prøvevalg, der blev holdt på gymnasierne, gik det rigtig flot. Ved ét af prøvevalgene blev vi det tredje største parti – og det var det dårligste resultat i hele valgkampen.«

Brug valgsejren til at presse regeringen og opbygge Enhedslisten

UDTALELSE FRA SAP'S LANDSLEDELSE

Baggrund

I det store perspektiv var valgresultatet den foreløbige konklusion på en periode i klassekampen og dansk politik, der begyndte med velfærdsdemonstrationerne i 2006. Perioden har været præget af:

A) et opsving i udenomsparlamentariske politiske mobiliseringer sammenlignet med perioden 1987-2006

B) en partipolitisk venstredrejning med to sammenhængende elementer; dels en fremgang samlet set for arbejderpartierne (fra 33,1 procent i februar 2006 til 49 procent i februar 2011), dels en bevægelse inden for arbejderpartierne fra S til SF, derefter fra S/SF til Enhedslisten

C) et gradvist stigende ønske om og forventning til forandring i forbindelse med et regeringsskifte

Denne udvikling har Michael Voss behandlet mere grundigt i sin artikel »Fem års mobilisering baner vejen for ny regering« (www.socialistiskinformation.dk/side.php?id=686)
Samtidig var valget også et resultat af den afmatning i mobiliseringer og den tilbagegang for arbejderpartierne samlet, som har fundet sted siden begyndelsen af dette år.

S-SF tabte valget, men vandt regeringsmagten

I medierne har Socialdemokraternes og især SF's tilbagegang under valgkampen været omtalt en del. Men det er en tilbagegang, som begyndte allerede i februar i år. Et gennemsnit af februars meningsmålinger gav S og SF 45,5 procent af stemmerne, og sammen med Enhedslisten 49 procent, et mulehår fra rent rødt flertal sammen med Nordatlanten. Det var tredje gang inden for to år, at arbejderpartierne nåede over 48 procent.

»

De udråbte valgkampen til et folkeafstemning om efterløn, men undlod at føre en folkeafstemningskampagne«

Fra februar til udskrivelsen af valget tabte S-SF 4,1 procent, og på valgdagen havde de mistet i alt 11,4 procent siden februar, og kun de 3,2 procent var gået til Enhedslisten.

På seks måneder forspildte S-SF muligheden for at få et rødt flertal. Hvad er forklaringen på det?

I januar-februar var diskussionen om efterløn på sit højdepunkt efter nytårstalen. S-SF fokuserede på sociale argumenter, næsten klasseargumenter, og markerede sig med skarp anti-regerings polemik, og fagbevægelsens socialdemokratiske ledere afholdt stormøde om temaet – for at komme mere vidtgående aktiviteter i forkøbet.

I perioden efter nedtonede begge partier klart klasseprofilen og reagerede uskarpt på De Radikales medvirken i tilbagetrækningsreformen. De udråbte valgkampen til en folkeafstemning om efterløn, men undlod at føre en folkeafstemningskampagne. Selv de mest radikale dele af Socialdemokratiet, 3F-ledelsen, valgte at holde hånden over De Radikale og undlod derfor at arbejde for et politisk ryk fra De Radikale til arbejderpartierne.

For det andet talte de bevidst forventningerne ned til, hvilke forbedringer et regeringsskifte ville medføre.
I valgkampen havde de ikke et reelt alter-

Enhedslisten har mange steder i landet ført en aktiv valgkamp, hvor medlemmerne har været synlige i gadebilledet, som her på torvet i Kolding. Foto: Erik Voss

nativ til blå bloks »økonomiske ansvarlighed«. I stedet anviste de andre måder at styrke arbejdsgivernes konkurrenceevne på.

Endelig skubbede de stemmer både til Enhedslisten og De Radikale ved at fastholde at være lige så skrappe strammere på indvandrer- og flygtningepolitikken som VKO.

Dette er fire vigtige dele af en forklaring, men der kan sikkert findes andre også.

Den politiske situation efter valget

Denne udvikling i løbet af 2011 og selve valget har skabt en parlamentarisk situation, der bestemt ikke er optimal for Enhedslisten.

Et rent rødt flertal ville have gjort det muligt for Enhedslisten at sætte S-SF under maximalt pres, fordi vi hele tiden ville kunne tilbyde et flertal. Med det nuværende folketing er De Radikale ikke alene uundværlige (hvis DF ikke er en mulighed), partiet fik også en valgsejr, der vil gøre det meget svært at banke dem på plads med truslen om at udskrive nyvalg.

Omvendt vil den nuværende parlamentariske situation gøre det nemt for S-SF at etablere situationer, hvor de kan tildele Enhedslisten ansvaret for, at regeringen må gå af (»Enhedslisten vælter regeringen«). Enhedslisten får svært ved på én gang at fastholde den ubetingede klassepolitik (ingen forringelser), presse S-SF og sikre, at det er tydeligt for brede grupper i samfundet, at det er S-SF's egen skyld, hvis den vælter, fordi Enhedslisten afviser at støtte forringelser.

Dette understreger endnu engang, at hvis S-SF skal presses til at afstå fra forringelser og til at gennemføre bare begrænsede forbedringer, kræver det pres udefra, fra arbejderklassen, fra S-SF's egne vælgere.

Erfaringer fra tidligere viser, at det er svært at mobilisere til egentlige udenomsparlamentariske aktiviteter i de første måneder/halve år efter et valg. Der er en udbredt holdning om, at nu har vi haft og brugt vores demokratiske mulighed for at påvirke, og nu skal det nye flertal/den ny regering have en chance for at vise, hvad den kan.

Dertil kommer, at det nok er lykkedes for S-SF at tale forventninger ned.

Men det betyder ikke, at det er umuligt at opbygge et pres udefra på en ny regering. Allerede inden for den første uge efter valget markerede socialdemokratiske lokalformænd sig med krav om at holde Radikale uden for regering, hvis det var nødvendigt for at sikre dagpengeretten.

En konference for tillidsfolk i den offentlige sektor formulerede syv krav til en ny regering. 3F Rønne er ikke den vigtigste eller rødeste del af fagbevægelsen, men netop derfor er det en interessant indikation, at formanden umiddelbart efter valget udtalte: »Vort krav til en kommende regering må derfor være, at man trods tidligere indgåede forlig, må tage ansvar disse menneskers skæbne og katastrofale situation, da det danske velfærdssystem ellers står for fald.«

Enhedslistens fantastiske valgresultat

Enhedslistens fremgang fra 2,2 til 6,7 procent og fra 4 til 12 mandater var fantastisk og oversteg selv de mest optimistiske forventninger. Flere faktorer medvirkede til dette resultat.

Grundlaget for fremgangen var den stigende utilfredshed hos socialdemokratiske og især SF-vælgere. Denne vælgerbevægelse fra S-SF til Enhedslisten kom, inden de to partier i praksis, dvs. i regering, havde vist, hvad de står for, og hvad deres politiske linje fører til. Forklaringen er, at

SF totalt udviskede sin egen profil som to-parti-alliancens venstrefløj. Rigtig mange mistede lidt efter lidt troen på, at SF ville eller kunne trække S til venstre.

Selv om Enhedslisten for mange vælgere overtog SF's rolle, er der ikke desto mindre tale om en venstredrejning i en lille del af befolkningen. Partierne har en nogenlunde fast plads på den politiske skala, og i de flestes selvopfattelse er det en mere venstreorienteret markering at stemme Enhedslisten i stedet for SF, og Enhedslistens faktiske valgkamp var mere venstreorienteret end SF's ditto for fire år siden.

Enhedslistens og SUF's valgkamp havde naturligvis stor betydning for resultatet. Om ikke andet fremgår det af, at hovedparten af fremgangen kom i løbet af de tre uger (fra 4,4 til 6,7 procent).

For det første gennemførte Enhedslisten en meget fokuseret valgkamp, hvor vi prioriterede et forholdsvist lille antal temaer og politiske krav. I sig selv har det medvirket til en større gennemslagskraft – helt uafhængigt af hvilke temaer og krav der faktisk blev valgt.

Dertil kommer, at der var en klasseprofil i de krav og temaer, der var valgt med fokus på arbejdsløse (dagpenge og beskæftigelse), lavtlønnede offentligt ansatte, børnefattigdom og kravet om, at de rige skal betale. Enhedslisten var også det eneste parti, der tog vælgernes interesse for klima alvorligt og krævede grøn offentlig beskæftigelse.

For det andet var Enhedslisten denne gang bedre end nogensinde til at populærisere vores politik, både i skrift og ord. Det var klart og tydeligt, hvad vi ville politisk, og hvordan vi ville gribe ind i den politiske kamp efter valget (inden for de rammer, der var valgt).

For det tredje formulerede vi en skarp kritik af VKO – og De Radikale – også når det gjaldt de spørgsmål, som S-SF forsøgte at lægge død, f.eks. udlændinge og retspolitik.

For det fjerde havde Johanne en utrolig gennemslagskraft. Det havde stor betydning for stemmetallet, og det er værd at bemærke, at denne gennemslagskraft ikke kun handlede om alder og udseende, men om en kombination af dette med en imponerende evne til at formulere politikken klart og gå i polemik med andre uden skræmmende aggressivitet.

For det femte kan fravalget af markante antikapitalistiske krav have været en medvirkende årsag til det høje stemmetal (men det havde til gengæld en pris -se senere). Der er ikke i dag små syv procent af befolkningen, der bakker om op antikapitalistiske indgreb. Det er derfor sandsynligt, at en klarere antikapitalistisk profil havde kostet noget af fremgangen.

Til fravalget af antikapitalistiske krav hører også en række spidskandidaters uvidenhed om, distancering til og direkte kritik af Enhedslistens strategiske mål og program.

Enhedslistens situation efter valget

Med valgresultatet er Enhedslisten styrket parlamentarisk. Selv hvis det ikke fører til

Enhedslistemedlemmer i valgkamp i Albertslund på Københavns vestegn Foto: Lene Rygaard Jessen

større konkret indflydelse, giver det os en langt større synlighed og gennemslagskraft i den daglige politiske debat.

Dernæst har Enhedslisten langt flere medlemmer end før valget. Valgkampen har aktiveret tidligere hel- og halvpassive medlemmer, og gejsten blandt medlemmerne er høj lige nu.

Endelig har Enhedslisten fået langt flere økonomiske ressourcer både på Christiansborg og i landsorganisationen.

Tilsammen er det et utroligt godt udgangspunkt for de kommende års arbejde. Men Enhedslisten står også med store og til dels nye problemer. Som nævnt ovenfor vil den parlamentariske situation være meget svær at håndtere, og vi skal være meget taktisk dygtige for at undgå en situation, hvor vi enten opgiver vores politiske eksistensberettigelse ved at gå på kompromis med vores politiske platform, eller kommer til at fremstå for det store flertal som det sekteriske parti, der væltede en rød regering for at forsvare golde principper.

I den forbindelse vil vi blive udsat for et kraftigt pres fra højre. Det er allerede begyndt. Journalister, kommentatorer og lederskribenter forlanger, at partiet bliver realistisk, pragmatisk og ansvarligt – i betydningen bliver lige som alle de andre partier. En del af dette pres vil komme fra S og SF, når situationen spidser til, dels som offentlig polemik, dels ved at tilrettelægge politiske situationer, hvor det bliver sværest muligt for Enhedslisten at forklare, hvorfor vi ikke bryder med vores grundlag og redder regeringen.
I en særlig form vil presset fra højre også komme fra nogle af Enhedslistens egne vælgere og måske medlemmer. Det er den del af vælger- og medlemsskaren, som ser Enhedslisten som »det gamle SF« eller »det rigtige SF«.

Endelig kan presset fra højre komme fra partiets egen selvforståelse, hvis valgresultatet stiger os kollektivt til hovedet med det resultat, at den uofficielle overordnede målsætning bliver »hvordan bevarer vi de 12 mandater til næste valg?«

Delvist eget ansvar

Nogle af disse problemer ville eksistere, uanset hvordan vi havde opnået så stor en fremgang, og uanset hvad der havde ført til den nuværende parlamentariske situation. Men problemerne er til dels også selvforskyldte.

Den ekstreme popularisering af kravene, den delvise nedtoning af uenighederne med S-SF-R, det næste totale fravalg af opfordringer til udenomsparlamentariske aktioner, det klare fravalg af partiets egne mere vidtgående, antikapitalistiske paroler og det monopol, som Johanne nærmest fik på at repræsentere partiet i landsmedierne afspejler, at stemmemaximering har været den overordnede overvejelse bag hvert eneste initiativ og hver eneste udsagn i valgkampen.Som nævnt har det været medvirkende til det resultat, vi alle jubler over. Til gengæld har Enhedslisten med denne prioritering undladt at forberede den brede offentlighed, vores egne vælgere og medlemmerne på den politiske situation, vi står i.

»

Der er ikke i dag små syv procent af befolkningen, der bakker om op antikapitalistiske indgreb«

Derfor risikerer vi, at det kommer som et stort chok for mange vælgere og medlemmer, hvis vi ikke får indflydelse af betydning på en kommende regerings politik.

Gang på gang i løbet af valgkampen understregede Johanne og andre spidskandidater, at vi delte grundlæggende værdier med rød blok, at uenighederne »var velkendte«, og at vi kunne sætte os sammen ved forhandlingsbordet og finde ud af det. Dermed har vi ikke bidraget til at forberede de dele af befolkningen, som lytter til os, på, at S-SF ikke ønsker at genere eller konfrontere kapitalejerne/de rige/systemet og derfor ofte vil ende med at angribe arbejderbefolkningen – bortset fra en diplomatisk distance til de 12 minutter (»ikke min kop the«)

Med den megen tale om, hvordan Enhedslisten vil bruge sin indflydelse i Folketinget, og det næsten totale fravær af henvisninger eller opfordringer til folkelig udenomsparlamentarisk aktivitet risikerer vi, at Enhedslistens, S' og SF's vælgere står helt uforstående, når vi – efter valget – forklarer, at pres udefra er nødvendigt for at få S og SF til at føre en fornuftig politik.

Når S-SF-R i det kommende år præsenterer en økonomisk politik ift. krisen, som ikke løser problemerne, og som indeholder angreb på arbejderklassen og på velfærdsordninger plus klare indrømmelser til kapitalen, så vil Enhedslisten blive nødt til at præsentere antikapitalistiske indgreb og reformforslag. Det er ikke en idé, vi har forberedt omverdenen på under valget, og selv blandt vores egne vælgere vil mange bliver overraskede og vende sig imod os.

Dertil kommer, at Enhedslistens valgkampagne til dels spillede med på fokuseringen på Johanne, f.eks. ved at sende hende til næste alle centrale debatter. Nogle af de vælgere, vi fik alene pga. Johannes person, vil vende sig imod os, når Enhedslisten bliver nødt til at supplere de grundlæggende agitatoriske krav og forslag med mere vidtgående krav og med en klarere understregning af, at vi ikke er S-SF's kritiske hjælpetropper men et politisk alternativ til reformismen.

Samlet set har Enhedslisten med den ensidige fokusering på fællesskabet med S-SF, på parlamentarisk indflydelse og på stemmemaximering bragt sig i en situation, hvor vi risikerer et kraftigt tilbageslag i meningsmålingerne, betydelige udmeldelser og et pres fra især nye medlemmer, som vil arbejde for at omdanne Enhedslisten til det parti, SF var for 5-10 år siden.

Ikke nødvendigt

Det vil altid være svært for et socialistisk parti at finde balancen mellem de agitatoriske krav, der kan samle opbakning her-og-nu, på den ene side og på den anden side propagandaen for mere vidtgående krav og præsentationen af partiet som et politisk alternativ til de andre partier.

Det er utrolig nemt at falde i den grøft, hvor alt, hvad der bliver sagt, er korrekt og perspektivrigt, men hvor vi ikke overbeviser nogle, og hvor vi ikke opnår den synlighed, som en styrket folketingsgruppe giver.

Men ensidigheden i Enhedslistens valgkamp kunne med små greb været undgået

»

Det bliver således en stor opgave at vinde, dem der har stemt på Enhedslisten, for vores politik«

uden at falde i den sekteriske grøft:
– hvis nogle af vores antikapitalistiske krav fra det seneste årsmøde havde været med i det skriftlige materiale
– hvis vores repræsentanter i offentlige debatter en gang imellem havde trukket disse krav frem, når krisen var til debat, eller når spørgsmål som »job- og virksomhedsflugt«, »bankerne sender regningen til kunderne« og »konkurrenceevne« kom op – gerne med en formulering om, at det forventer vi ikke at få vedtaget i Folketinget, selv om vi går frem til 15 mandater, men vi mener, at det er nødvendigt
– hvis vores repræsentanter lidt oftere havde omtalt, at det vil kræve pres udefra for at få S og SF til at støtte nogle af de krav, vi i øvrigt fremførte i valgkampen
– hvis vores repræsentanter, når de blev konfronteret med partiets mål og strategi, oftere havde sagt, at det er vores mål, men vi forlanger ikke, at S og SF gennemfører alle vores mål under en ny regering; eller det er ændringer/omvæltninger, som forudsætter, at vi har overbevist et stort flertal om det
– hvis vores repræsentanter i det mindste ikke havde benægtet, at vi vil nationalisere banker og store virksomheder, eller hvis vores repræsentanter ikke havde givet de andre i studiet ret i, at vi ikke kan undvære et privat erhvervsliv.

Styrk aktivismen og presset på en ny regering

Enhedslisten står altså med et udgangspunkt, der på den ene side er rigtig godt (mandater, medlemmer, økonomi, begejstring), men til gengæld står vi i en politisk situation, der er kompliceret, og som vi ikke selv har forberedt optimalt.

Det betyder, at den kommende periode også kan gå rigtig galt for Enhedslisten.

Nu er opgaven for alle i Enhedslisten at iværksætte de aktiviteter, som bedst muligt styrker arbejderklassen, klassekampen og Enhedslisten. I den nærmeste fremtid handler det om:

A) Vi skal bruge begejstringen over valgresultatet til at styrke aktivismen og organiseringen i Enhedslisten. Vi skal ud på gaden igen, f.eks. som Enhedslisten Amager gjorde for nylig. Det kunne også være løbesedler med Enhedslistens krav til finanslovsforhandlingerne. Vi skal styrke de faglige netværk, andre interventionsstrukturer, afdelingerne og SUF

B) Vi skal styrke alle initiativer til krav og mobiliseringer udefra, der kan lægge pres på S og SF. Det kan Enhedsliste- og SUF-medlemmer tage initiativ til gennem fagforeninger, uddannelsesorganisationer, lejerorganisationer og meget andet. Det kan også ske gennem debatmøder og fællesudtalelser med lokale S- og SF-afdelinger. Sådan et pres kan både komme fra direkte krav til regering og folketing, fra faglige kampe og fra mobiliseringer mod kommunale nedskæringer, der – direkte eller indirekte – lægger pres på regeringen for at give flere penge til kommunerne.

C) Vi skal udnytte den nyvundne parlamentariske styrkeposition til at lægge maximalt pres på S- og SF, så vi opnår flest mulige konkrete resultater og får flest mulige til at se og forstå, at det er S, SF og R, der er årsagen til, at vi ikke opnår flere resultater, og årsagen til, at den nye regering kommer i problemer.

D) Vi skal udnytte den nyvundne parlamentariske og aktivistiske styrkeposition til at synliggøre vores samlede politiske alternativ til både blå blok og den nye regering. Det bliver således en stor opgave at vinde, dem der har stemt på Enhedslisten, for vores politik. Dette gælder også for en stor del af de mange nye medlemmer.

E) Vi skal styrke den politiske diskussion og alle former for skolings-initiativer i Enhedslisten og SUF: oplæg på offentlige møder og afdelingsmøder, intromøder, studiekreds, seminarer, publikationer.

F) Skoling og diskussioner må omfatte Enhedslistens principprogram. Ikke for at ændre på det, men for at uddanne medlemmer og kandidater i det, således de

HER ER ENHEDSLISTENS TOLV FOLKETINGSMEDLEMMER I DET NYE FOLKETING

Johanne Schmidt-Nielsen

Valgt i Københavns Storkreds
Ordførerskaber: Politisk ordfører, indfødsret, udlændinge & integration samt ligestilling

Christian Juhl

Valgt i Sjællands Storkreds
Ordførerskaber: Arbejdsmarked, udenrigs & udvikling, Nordisk Råd

Per Clausen

Valgt i Østjyllands Storkreds
Ordførerskaber: Energi, klima & miljø, dyrevelfærd, fødevarer, landbrug & fiskeri samt medier. Desuden gruppeformand

Frank Aaen

Valgt i København Omegns Storkreds
Ordførerskaber: Finans, skat og erhverv

Pernille Skipper

Opstillet: Fyns Storkreds
Ordførerskaber: Ret, grundlov, forskning og socialpolitik (specialområdet). Desuden næstformand i gruppen.

Rosa Lund

Valgt i Københavns Storkreds
Ordførerskaber: Uddannelse (ungdomsuddannelse, MVU), daginstitutioner samt familie

Stine Brix

Valgt i Nordjyllands Storkreds
Ordførerskaber: Sundhed, psykiatri, handicap, IT og kultur

Jørgen Arbo-Bæhr

Valgt i Nordsjællands Storkreds
Ordførerskaber: Arbejdsmiljø, idræt og kirke

Finn Sørensen

Valgt i Københavns Storkreds
Ordførerskaber: Social, EUs arbejdsmarked og social dumping, Færøerne, Grønland og Nordisk Råd

Henning Hyllested

Valgt i Sydjyllands Storkreds
Ordførerskaber: Trafik, forbruger og arbejdsmarkedsuddannelser

Lars Dohn

Valgt i Vestjyllands Storkreds
Ordførerskaber: Folkeskole, bolig og kommunal

Nikolaj Villumsen

Valgt i Sjællands Storkreds
Ordførerskaber: Europa, forsvar og beredskab

får reelt ejerskab til og bliver i stand til at forsvare det i en bredere offentlighed.

Det vil også afklare om nogle kandidaters manglende forsvar for og kritik af principprogrammet udtrykker egentlige strategiske uenigheder, mindre taktiske uenigheder eller er udtryk for mangel på skoling og diskussioner om, hvordan vi forandrer samfundet. Dette vil muligvis føre til et ønske om at opdatere det og revidere det på enkelte punkter. En sådan programdebat vil styrke Enhedslisten politisk. Alternativet er, at principprogrammets status gradvis devalueres.

Taktik og temaer

På valgaftenen satte Enhedslisten fokus på de Radikale. Det fokus skal fortsætte. Det vil sige, at vi skal sætte fokus på partiets rolle som trojansk hest for blå blok og som undskyldning. Ved at pege på, hvilken politik, der kunne føres med et arbejderflertal, kommer vi også indirekte med en kritik af S-SF's manglende vilje til at distancere fra den borgerlige og liberalistiske og rejser allerede et nyt perspektiv for et kommende valg: et arbejderflertal, der fører arbejderpolitik.

Fundamentet for at gøre det er, at vi fortsat tydeliggør, at vi peger på Helle Thornings-Schmidt som statsminister, men at vi ikke har lod og del i regeringsgrundlaget, dvs, at vi vil lægge et konstant pres fra venstre på en ny regering.

Spørgsmålet om efterlønnen udgør et særligt problem. Her ændrer betingelserne for kampen sig hele tiden. For det første skal det stå lysende klart, at vi ikke medvirker til eller godkender angreb på efterlønnen. For det andet skal vi udnytte mulighederne for at presse S, SF, R og DF til det sidste. For det tredje skal vi klart og tydeligt opfordre S og SF til hellere at lade sig stemme ned på efterlønnen end selv at lægge navn og legitimitet til tilbagetrækningsreformen. S-SF medvirken vil fungere som en våd klud i ansigtet på alle, der forventer forbedringer af den nye regering. Men det forudsætter selvfølgelig, at S-SF har holdt R ude af regering.

I forlængelse af dette skal vi udfordre S-SF og R med de forslag og krav, der er størst opbakning til i partiernes bagland, og hvor det derfor vil ramme dem hårdest, hvis de afviser. Blandt disse er: dagpenge, jobskabelse gennem (grønne) offentlige investeringer, praktikpladser, kommunal velfærd, hospitaler, udlændingepolitik og retspolitik.

Endelig skal vi benytte flest mulige lejligheder til at forklare, at vi har forslag til love og indgreb, som for alvor kan styrke arbejderklassen og folk på overførselsindkomst, fordi de griber ind i kapitalens magt og angriber deres profit.

Dette arbejde må hele tiden foregå som en kombination af parlamentariske og udenoms-parlamentariske initiativer. Det er vigtigt, at diskussionerne i Enhedslisten i de næste måneder fokuserer på, hvordan vi bedst opbygger sådan et pres på den nye regering omkring konkrete krav.

SAP's Landsledelse,1. oktober 2011

Grundlag for opposition

Et flertal i befolkningen stemte for forandring efter 10 år med VKO-blokken ved magten. Mange af dem havde forventninger om mere solidaritet og mere social retfærdighed. En stor del af forventningerne byggede på konkrete løfter fra de partier, som indtil valget udgjorde oppositionen.

AF SAP'S FORRETNINGSUDVALG

Hvor meget forandring leverer den nye regering så?

Det positive er hurtigt til at overse: En vis tilbagerulning af VKO's fremmedfjendske politik, mere ambitiøse miljø- og klimamål, mere kollektiv trafik, praktikpladsgaranti, et halvt års midlertidig forlængelse af dagpengeperioden, minimumsnormeringer i daginstitutionerne, mere i u-landshjælp, stop for fradrag for sundhedsforsikringer, afskaffelse af fattigdomsydelserne i kontanthjælpen, længere barselsorlov til mænd, forbud mod hormonforstyrrende stoffer og kemikalier i forbrugsvarer. Så har vi sikkert overset en forbedring eller to, men vi taler også om et program for fire år!

Til gengæld består grundlaget af en uendelig række skridt i den forkerte retning eller undladelsessynder:

- Den gamle regerings slagtning af efterlønnen.
- Reform af beskæftigelsesindsatsen, som skal føre til besparelser
- Arbejdsløsheden skal løses ved at øge arbejdsudbuddet!
- Ingen permanent genopretning af den gamle regerings forkortelse af dagpengeperioden.
- Ingen penge afsat til uddannelse af ufaglærte
- Ingen forbedring af arbejdsløses mulighed for at uddanne sig på dagpenge
- En generel målsætning om at holde lønningerne tilbage
- En stribe giftskatter og andre adfærdsændrende afgifter uden socialt bundfradrag
- Ingen målsætning om aktiv omfordeling, men kun »en rimelig social balance« i de forskellige tiltag
- Ingen millionærskat
- Ingen skærpet bankskat
- Ingen skærpet beskatning af de multinationale
- En skattereform, som vil lette på topskatten
- Forbedringer af erhvervslivets »rammevilkår« – efter 10 år med en regering, der ikke bestilte andet
- En budgetlov, som flere år frem i tiden sætter loft over stat, kommunes og regioners udgifter, så man er sikker på, at folketing og kommunalbestyrelser ikke lader sig påvirke af protester og mobiliseringer
- Ingen penge til mere kommunal velfærd
- Fattigdomsydelserne fjernes først, når/hvis man finder pengene
- Intet opgør med centralisering af sygehussektoren
- Ingen boligsociale forpligtelser for de private udlejere
- Intet stop for tyveriet af penge fra lejerne i de almennyttige boliger (Landsbyggefonden)
- Ingen forbedringer af SU
- Initiativer til at presse unge hurtigere gennem uddannelserne
- Intet stop for GMO-landbrug og GMO-fødevarer
- Fortsat satsning på industrielt landbrug på linje med det økologiske
- Ingen effektive midler eller finansiering, der kan sikre de mere ambitiøse klima- og miljømål
- Flere motorveje
- Ingen begrænsninger af den klimaødelæggende flytrafik
- Lømmelpakken forbliver uantastet
- Ingen lempelser af de udemokratiske anti-terrorlove (men en kommission)
- Dropper lovede kommissionsundersøgelser af f.eks. CIA-fangetransporter og indfører ikke den lovede ret for et mindretal i Folketinget til at få nedsat undersøgelseskommissioner

Den nye regering har lovet at fjerne fattigdomsydelserne, men først når de har fundet pengene.

- Fortsat deltagelse i krige rundt om i verden
- En del af u-landshjælpen kan afsættes til militær- og sikkerhedspolitik
- Krav om kapitalisme (»økonomiske reformer«) som forudsætning for støtte til landene i Mellemøsten og Nordafrika
- Afskaffelse af de danske rets- og forsvarsforbehold i EU
- Mere magt til det frie marked i EU (»revitalisere det indre marked«)
- Mere magt til det frie marked globalt (via WTO-aftaler)

Med dette regeringsgrundlag har S-R-SF ikke engang overholdt deres egne fælles valgløfter. S og SF har opgivet hovedparten af deres krav med en social og solidarisk profil. Selv de gode forslag og målsætninger, der står i grundlaget, risikerer ikke at blive til noget, fordi man ikke har fundet pengene.

Hvorfor har man ikke fundet pengene?

Fordi de tre regeringspartier har valgt, at »Udgangspunktet for regeringen er VK-regeringens økonomiske politik i bredeste forstand, herunder genopretningsaftalen.«

Fordi regeringen har sat sig selv en ramme, der hedder EU's nyliberalistiske traktater og politikanbefalinger: Stabilitets- og Vækstpagten og EU's henstilling om forbedring af statsbudgettet – oven i købet med »en bred afstand« til EU-kravene.

Fordi S, R og SF har valgt samme overordnede strategi som den gamle regering i forhold til den økonomiske krise: At give arbejdsgiverne og kapitalejerne bedre mulighed for at tjene flere penge på bekostning af arbejderklassen og folk på overførselsindkomst.

Med dette grundlag har S og SF opgivet, hvad der var af solidariske, sociale og demokratiske elementer i deres politik for at få De Radikale med ind i regeringen.

Med det grundlag får Enhedslisten en næsten umulig opgave med at skaffe reelle forbedringer i samarbejde med regeringen. Holder regeringen sig til grundlaget, vil den gang på gang tvinge Enhedslisten i opposition.

S og SF har nu selv bøjet det i neon: Sociale fremskridt, økonomisk omfordeling og bæredygtig udvikling får vi kun, hvis regeringen bliver udsat for et synligt og magtfuldt pres fra aktiviteter, mobiliseringer og bevægelser – og hvis De Radikale bliver sat uden for indflydelse. Den spirende utilfredshed i S og SF's bagland tyder på, at det vil være muligt at opbygge sådan et pres.

Enhedslistens Forretningsudvalg og Folketingsgruppe har taget et fint initiativ til, at vores lokalafdelinger går i diskussion med lokale bevægelser og aktive om, hvilke krav der skal stilles til den kommende finanslov, og på centralt plan gør man det samme. Det er opgaven for os alle at gøre dette til første skridt i opbygningen af det pres, der skal til.

SAP's forretningsudvalg, 7. oktober

UNGE VIL HAVE FAGFORENINGER

Folk forlader fagforeningerne, hører man igen og igen. Men en ny undersøgelse fra FTF viser, at fire ud af fem unge anser det for nødvendigt at være med i en fagforening.

AF SVEND VESTERGAARD JENSEN

FTF har lavet en stor undersøgelse, der viser, at fire ud af fem unge mener, at det er nødvendigt at være med i en fagforening. FTF er hovedorganisation for 450.000 offentlige og private ansatte og omfatter blandt andet sygeplejersker, lærere, socialrådgivere, pædagoger og bankansatte. Undersøgelsen er foretaget blandt 11.260 unge medlemmer af FTF og omfatter både folk under uddannelse og i job. Og 83 procent af de unge under 34 år svarer, at solidaritet mellem lønmodtagerne er vigtig for at sikre ordentlige arbejdsforhold, som også omfatter arbejdsmiljøet.

Undersøgelsen afliver myten om, at de unge ikke vil organisere sig i en rigtig fagforening. Årsagen til denne udvikling kan være en større synlighed af fagforeninger, og at krisen kradser. Der lægges vægt på tryghed i ansættelsen. 46 procent angiver tillige personlig hjælp og rådgivning som motiv til at vælge fagforeninger til.

Indflydelse

De unge vil også gerne være aktive. Hver femte unge vil gerne være tillidsrepræsentant og lægger vægt på en sådan funktion. Hele 77 procent synes, at tillidsrepræsentanten har en central rolle at spille på arbejdspladsen.

Et argument for fagforeningsmedlemsskabet er, at det giver indflydelse. Halvdelen mener, at det væsentligste argument er, at fagforeningen kæmper for medlemmernes interesser – også på det politiske plan. Et yderligere argument er fagforeningernes rolle i krav om uddannelse for medlemmerne og udvikling af denne.

Krisen har uden tvivl haft en kraftig virkning på tilvalget af fagforeningen. Hverken i den private eller offentlige sektor er der stor efterspørgsel efter arbejdskraft. Det er en ændring fra for blot få år siden, hvor unge næsten kunne vælge og vrage mellem jobbene.

Bevidstheden om den økonomiske krises betydning for at få job er udbredt. Unge oplever, at de har svært ved at få især fast job og praktikpladser.

Socialistisk Information har snakket med Tonny Andersen, der er medlem af Forretningsudvalget i BUPL, en af medlemsorganisationerne i FTF. Han kan nikke genkendende til resultaterne af undersøgelsen. »Men det tager længere tid, når folk melder sig ind, og det er på grund af jobsituationen, som aktuelt ikke er god. Der er et svagt fald som helhed i organiseringsgraden hos os. Dog langt mindre end i LO-fagforeningerne. Det, tror jeg, skyldes, at vi tillige tilbyder fagprofessionen, pædagogfaget, som omdrejningspunkt. Men vores ekspertise er som andre fagforeninger løn- og arbejdsforhold. Ved at udvikle faget og vores ekspertise kan vi presse arbejdsgiverne. Vi har noget at byde på«

Fagforeningerne skal kunne noget mere end blot skaffe ordentlige løn- og arbejdsforhold, som det også fremgår af FTF's undersøgelse. Til gengæld skal de også kunne skaffe medlemmerne bedre vilkår, ellers forlader folk fagforeningen eller vælger de gule »fagforeninger«, der konkurrerer kraftigt på prisen, indtil det går op for folk, hvor lidt de kan.

Tonny Andersen fortsætter:

»Noget meget væsentligt for fagforeninger er at deltage i debatten om og forsvaret af velfærden. I BUPL har vi sammen med lærernes fagforening, DLF, og FOA

Bevidstheden om den økonomiske krises har betydning for unges forhold til fagforeninger, f.eks. indenfor byggefagene. De unge oplever, at de har svært ved at få især fast job og praktikpladser.

startet et velfærdspolitisk samarbejde. Nu er det bredere og omfatter 11 fagforeninger. Vi vil lave et større arrangement om blandt andet ulighed og arbejdsløshed.«

FTF-undersøgelsen må ikke få os til at tro, at fagforeningerne blot kan sidde og vente på, at folk organiserer sig. Fagforeningsorganisering er som tidligere tiders arbejde begyndt at handle om direkte kontakt.

»Back to basics«

Ligesom hos de tre arbejderpartier bruges også det såkaldte dør-til-dør-koncept. Fælles for såvel partier som fagforeninger handler det om at komme ud af kontorerne og i stedet skabe direkte relationer som en anden tilgang til politik, der er blevet mere populær i Danmark efter årtiers udsivning fra både fagbevægelse og politiske partier. Denne »back to basics« er at vende tilbage til fagbevægelsens rødder og »genbruge« de metoder, der i tidernes morgen skabte fagforeningerne som medlemmernes kamporganisationer.

I fagforeningerne må medlemmerne engageres i det faglige arbejde, og nye skal inkluderes på arbejdspladser, ikke mindst hvor fagforeningerne står svagt.

Formanden for 3F i Silkeborg og folketingsmedlem for Enhedslisten, Christian Juhl, sagde tidligere på året til Socialistisk Information, at forbundet centralt har nedsat et kampagnesekretariat, der arbejder med at inddrage medlemmerne i aktiviteter. Lokalafdelingerne spiller en vigtig rolle, og det handler om at inddrage tillidsfolk og andre fagligt aktive på en ny og anderledes måde.

Inspirationen, sagde Christian Juhl, kommer især fra Storbritannien og USA, hvor han selv har besøgt United Farm Workers. Her så han nogle dynamiske arbejdsformer. I stedet for at sidde på fagforeningskontorerne har de mobile kontorer, der bevæger sig ud, hvor folk er, og organiserer dem der. Aktiviteterne omfatter også civil ulydighed. Frivillige så som studerende kunne melde sig og blev inddraget.

Det nytter

Konflikter og strejker er med til at markere fagforeningers nødvendighed. CSC-ansatte var i ugevis i strejke mod firmaet. De ansatte er organiseret i fagforeningen PROSA, og konflikten har faktisk betydet, at flere it-arbejdere melder sig ind i fagforeningen:

»Vi har flere medlemmer nu end før konflikten startede. Og ikke mindst har vi vundet gode aktivister. Til stor opmuntring for os har mange unge udefra støttet op om vores kamp,« siger Bjarke Friborg, faglig konsulent i PROSA.

Økonomisk krise, faglige kampe, gode erfaringer med fagforeningernes hjælp i sager, faglig synlighed og høj faglig aktivitet hjælper på organisationsprocenten, ikke mindst i de yngre rækker, som også FTF-undersøgelsen siger noget om.

Grund til begejstring?

Egentlig burde der ikke være så meget at snakke om. Men det er der. I hvert fald når det drejer sig om Palæstina og Israel. For tiden er det hotte emne, hvad der vil ske, efter at den palæstinensiske præsident Mahmoud Abbas har talt til FNs årlige generalforsamling.

I længere tid har det ikke bare ligget i kortene, men været fremført helt åbent, at præsidenten søger om anerkendelse af Palæstina som selvstændig stat, sådan som det skete fredag den 23. september. Og ligeså sikkert som et – undskyld udtrykket – amen i kirken, lyder det fra den israelske regering, at det kan Abbas godt glemme alt om.

Med samme forudsigelighed som konstateringen af, at efter sommer kommer efterår, har det palæstinensiske træk sendt nervøse rystelser igennem det internationale samfunds diplomatiske cirkler og regeringskontorer. Også det danske udenrigsministerium har mærket dønningerne fra Vestbredden, for skal fungerende udenrigsminister Lene Espersen instruere den danske FN-ambassadør til at stemme for Palæstina – eller hvad?

Næppe nogen anden regional konflikt har igennem årene fået så megen opmærksomhed som den mellemøstlige, og det ser ud til at fortsætte.

Forhandlinger, aftaler, processer, nye forhandlinger, brudte aftaler og skuffede forventninger omgærder konflikten på den diplomatiske side. I den praktiske virkelighed har konflikten taget form af overgreb, terror, besættelse af land, annektering af jordområder, bygning af en enorm mur mellem Israel og Vestbredden, krige og gengældelser.

Men i de senere år har præsident Abbas' styre fulgt en nationsbygningsvej, som ikke er uden lighed med den, de zionistiske organisationer fulgte i årtierne op til udråbelsen af staten Israel i 1948 – nemlig gennem de facto at opbygge den israelske stat i området. Sociale institutioner, økonomiske rammer, militære og politiske strukturer blev dannet, alt sammen skridt som førte i retning af en selvstændig stat.

Den samme metode har den palæstinensiske statsminister Salam Fayyad gjort – tilskyndet af den norske udenrigsminister Jonas Gahr Store, der er formand for den komite, som skal støtte de palæstinensiske myndigheder i deres 'nationsbygning'.

Komiteen består ud over palæstinenserne og israelerne af regionale parter, EU, USA, Rusland, FN og en række donorer.

I en kommentar i International Herald Tribune opregnede han på dagen, hvor præsident Abbas talte til FNs deltagere i New York, resultaterne af Fayyads projekt og konkluderer, at Palæstina har formået at skabe rammer, som gør det muligt for dem at fungere som en stat: Vestbredden er blevet mere sikkert med etableringen af retssystem, primært takket være sikkerhedsreformer, juridiske reformer og uddannelse af palæstinensiske sikkerhedsstyrker og et effektivt samarbejde med Israel. Budgetunderskuddet er nedbragt med 60 procent på fire år. Afhængighed af udenlandsk hjælp er halveret, skatteopkrævning er fordoblet. Den økonomiske vækst er høj, og en forøgelse støder ifølge Jonas Gahr Store imod de fysiske og juridiske begrænsninger, som besættelsen påfører palæstinenserne.

Meget taler derfor for, at der er grundlag for at få en palæstinensisk stats til at fungere. Men der er også en række problemer, hvis løsning vil udfordre den israelske besættelse: de ulovlige bosættelser, flygtningenes rettigheder, hovedstadsspørgsmålet blandt flere.

Når man i disse dage op til Mahmoud Abbas' FN-tale har set begejstrede demonstranter i gaderne i Vestbreddens byer, er det ikke underligt. Det er et skridt, som bringer palæstinenserne frem på den internationale scene.

Besættelsen har skabt et palæstinensisk samfund, som på intet tidspunkt har oplevet mulighederne for et 'naturligt' samfundsliv: ensidig økonomi, lov-og-orden i et juridisk tomrum præget af militær- og besættelsesmagten, social og politisk forvridning og indre ofte blodige magtkampe.

Det er i det lys, man skal se begejstringen i gaderne, da Abbas indtog talerstolen sidst på eftermiddagen fredag og viste den ansøgning, som han netop havde overdraget til FN's generalsekretær om at blive anerkendt som medlem af FN og dermed som en stat.

Skal Palæstina blive en nation med egen stat, stiller det også en række krav til indretningen af det politiske system, herunder hvilket retssystem, der skal sikre mindretal inden for statens rammer deres rettigheder. De mange ulovlige bosættere, som under påskud af religiøse motiver fungerer som brohoveder for en egentlig kolonisering af de besatte områder, er en realitet, som en ny palæstinensisk stat skal håndtere. Det bliver ikke nemt.

Hertil kommer, at der bag de nationale aspirationer også er en social dimension.

Det forhold at en befolkning slås for nationale rettigheder, bør ikke få klassekampens perspektiv til at forsvinde. Og det stiller den internationale venstrefløj og fagbevægelsen over for en udfordring om at opbygge støtte til den klassekamp, som finder sted – også efter at Abbas har forladt New York. Med eller uden en anerkendelse af Palæstina som stat i FN i hånden.

Socialistisk Arbejderpartis Forretningsudvalg, den 24. september 2011.

Krisen i Europa – og de antikapitalistiske svar

AF ANDERS HADBERG OG ÅGE SKOVRIND

For hver dag bliver det stadig mere klart, at den kapitalistiske verdensøkonomi befinder sig i en dyb og langvarig krise. Det startede med bristede boligbobler og banker, der krakkede på stribe. Senere flyttede fokus til enorme offentlige underskud og i en række lande en statsgæld så stor, at risikoen for statsbankerot er overhængende – blandt andet fordi pengene er brugt til at redde de nødlidende banker. I august 2011 fulgte så panikken på aktiemarkederne verden over.

Der er for alvor skabt mulighed for at punktere myten om den krisefri kapitalisme. Står vi kun ved begyndelsen til et afgørende historisk vendepunkt, hvor den herskende verdensorden går i opløsning? Eller vil det endnu en gang lykkes kapitalismen og de herskende klasser – med krig, brutal undertrykkelse eller med »fredelig« udrensning af uproduktiv kapital – at overvinde krisen og skabe grobund for et nyt langvarigt økonomisk opsving? Svaret afhænger ikke mindst af, om arbejderklassen accepterer at betale krisens omkostninger.

Det seneste år har vi set en lang række protester, strejker og mobiliseringer mod nedskæringspakker i Europa. Mest markant i Grækenland, Spanien, Storbritannien, Frankrig, Portugal, Island og Irland. Overordnet er alle protesterne reaktioner på den kapitalistiske krise, som regeringerne forsøger at vælte over på arbejderklassen, de unge og de marginaliserede. Men indholdet i nedskæringspakkerne og tidspunkterne for deres gennemførelse varierer fra land til land. Mange forskellige politiske faktorer, herunder de politiske og faglige ledelser, betyder derfor, at vi ser et meget uensartet billede af arbejderklasse-svar hen over Europa. Ligeledes er økonomierne stærkt varierende, domineret af forskellige sektorer, teknologier og uddannelse af arbejdskraften.

Alle økonomierne i EU's medlemslande er bundet sammen, både reelt i kraft af den grænseoverskridende kapitalisme, men samtidig er den økonomiske politik underlagt de samme krav fra EU's Vækst- og Stabilitetspagt. I den nuværende kapitalistiske krise er det kun få lande, som lever op til disse kriterier. Svaret fra EU har været europlus-pagten og den såkaldte »sixpack«, som skærper kravene, kontrollen og sanktionerne, og mere end nogensinde er beslutningerne i EU et fælles anliggende for arbejderklassen i hele EU. EU-kravene lægger begrænsninger på de budgetrammer, som de nationale regeringer skal overholde.

Men det er stadig de nationale regeringer, som vedtager budgetterne, og det er stadig de nationale regeringer, som holdes ansvarlige af vælgerne for de nedskæringer, der er indeholdt i budgetterne.

I denne situation er det centrale spørgsmål:

Hvordan kan den antikapitalistiske venstrefløj i Europa skabe afgørende ændringer i styrkeforholdene til fordel for

OFFENTLIGT MØDE:

Har socialister et fælles europæisk svar på krisen?

Oplæg:

Åge Skovrind, redaktør af Socialistisk Information.
Søren Søndergaard, medlem af EU-Parlamentet for Folkebevægelsen mod EU
Anders Hadberg, medlem af Enhedslistens hovedbestyrelse.

Tid: Torsdag den 27. oktober kl. 19.30

Sted: Mødelokalet, Studiestræde 24, over gården

Arrangør: Socialistisk Information

Se bagsiden af dette nr. af SI

arbejderklassen for at bekæmpe den borgerlige offensiv og den økonomiske krise?

Forstærket af statsgældskrisen og de skærpede modsætninger i klassekampen i nogle lande har dette spørgsmål påkaldt sig stor opmærksomhed på den antikapitalistiske venstrefløj. I centrum for en alternativ krisepolitik står debatten om EU og euroen.

Det er i den debat, vi her vil forsøge at intervenere for at give vores bud på den antikapitalistiske venstrefløjs hovedopgaver i Europa.

Er svaret på krisen »Europas Forenede Socialistiske Stater«?

Grundlæggende tegner der sig to positioner i debatten.

På den ene side har vi debattører som Michel Husson og Özlem Onaran, der ser løsningen i en stærkere økonomisk integration gennem de nuværende EU-institutioner, men på et anderledes grundlag.

Det er socialisters opgave at svare på den borgerlige offensiv med et modbillede af et Europas Forenede Stater – nu med socialisme. Onaran (2011) er opmærksom på, at dette forudsætter radikale indgreb i kapitalismen på nationalt plan med omstrukturering af banksektoren, de private produktionsvirksomheder og en ny organisering af den offentlige velfærdssektor.

Onaran hævder, at socialister i den henseende må forlade ideen om, at EU er en hæmsko for udviklingen af socialisme i Europa og i stedet se EU som et redskab for arbejderklassens modstandskamp:

»In that respect the EU could be turned into a leverage to bring together peoples' opposition to the budget cuts in different countries rather than being perceived merely as an obstacle despite its anti-democratic and technocratic structures.« (Ö. Onaran 2010a, p.18).

Denne position leder ikke Onaran – modsat Husson – til den konklusion, at et brud med euroen og EU er et usolidarisk svar på krisen. Men Onaran mangler da at give svar på hvilken klassekampsdynamik, der kan forvandle EU og dets institutioner fra at være det europæiske borgerskabs løftestang for nyliberal omstrukturering til et redskab i arbejderklassens hænder. Forudsætningerne for at etablere et alternativt europæisk fællesskab forudsætter nemlig forudgående radikale ændringer i de enkelte landes økonomier – en kamp der svækkes og ikke styrkes af EU-systemet.

Onarans opstilling af et fælleseuropæisk overgangsprogram virker derfor ligeså abstrakt som hendes vision om et »progressivt EU«. Hendes program er vigtige målsætninger – propaganda – for revolutionære kræfter i Europa, men ikke aktuelle kampkrav. De er ikke redskaber i den nuværende situation til at opbygge brede enhedsfronter i arbejderklassen i de forskellige lande.

Onarans og Hussons svar på krisen virker derfor abstrakte og ude af takt med de mobiliseringer, der foregår i kampen omkring den offentlige gæld.

Overfor denne position tegner sig en anden. Denne er indtil videre blevet formuleret klarest af Dos Santos og Packer. Men også Lapavitsas har bidraget med en skarp analyse af dynamikken mellem økonomisk brud med EU og klassekampen.

Vi stiller os på denne position. Vi mener, at det er socialisters opgave at styrke ethvert initiativ, som ændrer arbejderklassens styrkepositioner økonomisk og politisk. Det sker blandt andet ved at støtte ethvert initiativ, som svækker EU's magt, herunder dets økonomiske og finansielle institutioner.

» Der er for alvor skabt mulighed for at punktere myten om den krisefri kapitalisme«

På grund af forskelligheden i klassekampssituationen mellem landene må de antikapitalistiske programmer udvikles med udgangspunkt i de særlige omstændigheder, der gør sig gældende i hvert enkelt land.

I det følgende argumenterer vi for en alternativ tilgang til de principper, som socialisters svar må følge for at forøge arbejderklassens styrkepositioner.

Den offentlige gæld – her og der

I nogle EU-lande er den offentlige gæld vokset til en størrelse, så den ikke længere er mulig at betale tilbage. Eller også har gældsbyrden nået et niveau, som spænder ben for fremtidig økonomisk fremgang. Risikoen for statsbankerot er nu blevet en aktuel og realistisk trussel i flere lande. For at betale af på gælden har nye lån været nødvendige, men betingelsen fra EU, ECB og IMF er drakoniske angreb på arbejderbefolkningens levevilkår og omfattende privatiseringsprogrammer, hvor offentligt ejede selskaber og værdier sættes til salg og unddrager sig demokratisk styring. I disse lande (Grækenland, Portugal) er EU blevet en direkte modstander for de hundredtusinder af mennesker, der protesterer mod, at de skal betale for en krise, som de ikke er skyld i.

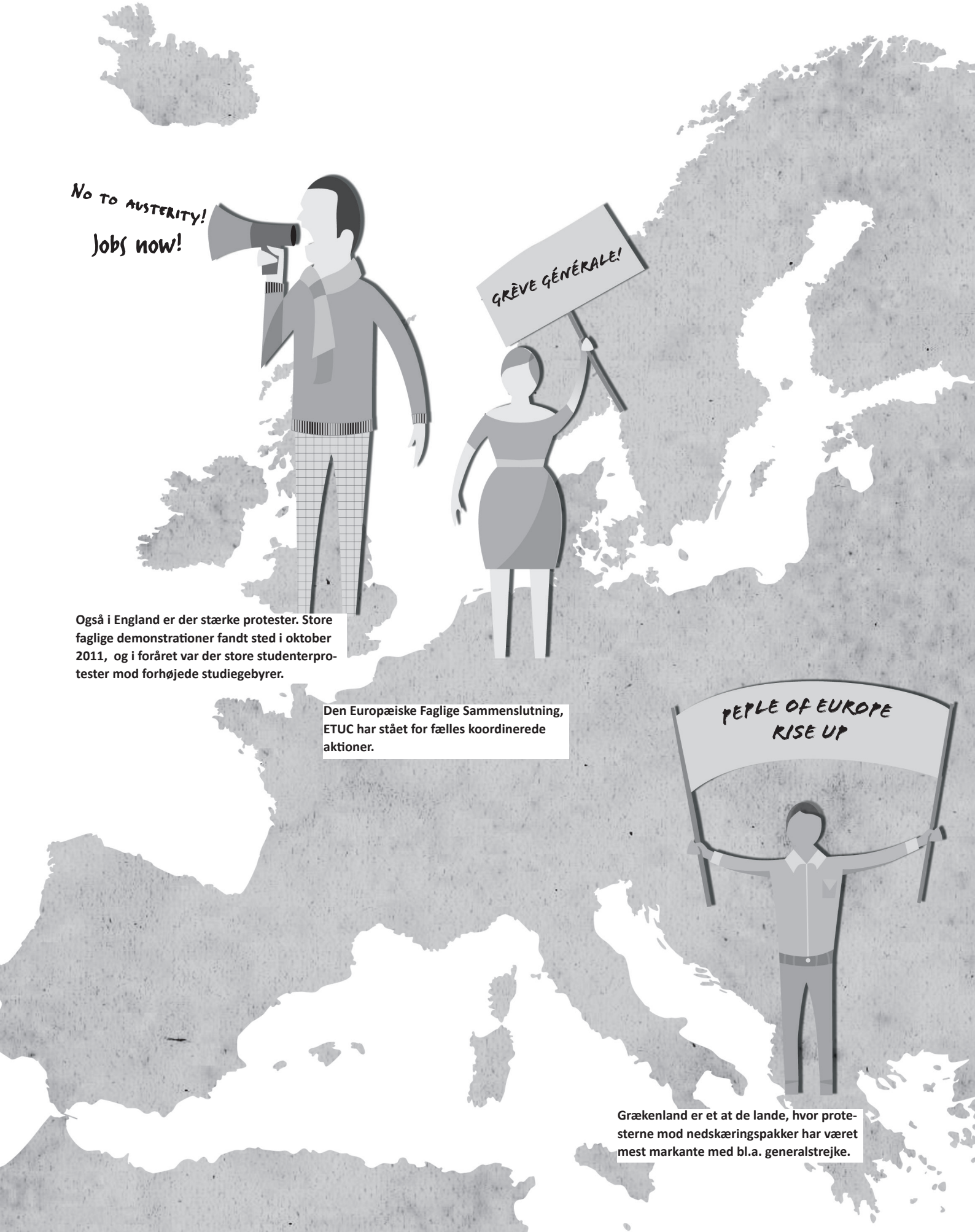
I Grækenland (og andre lande?) er det tilsyneladende muligt at mobilisere arbejderbefolkningen for krav om en uafhængig gældsrevision med henblik på at afdække og afskrive den »illegitime« del af gælden. I Danmark og andre EU-lande, hvor gældsproblemet ikke manifesterer sig lige så voldsomt, må vi forklare, at det ikke er »grækerne«, som »har levet over evne«, men at gælden er løbet løbsk på grund af bankernes grådighed og en økonomisk politik, som har fredet de rigeste. Vi må modsætte os de arbejderfjendske betingelser for nye lån og støtte en betalingsstandsning, herunder fuld eller delvis sletning af gælden, hvis det lykkes bevægelsen i Grækenland at tvinge regeringen til at tage dette skridt. Det vil påføre spekulanter i andre lande store tab, men i stedet for at holde hånden over »vores« spekulanter, må et offensivt svar være en offentlig overtagelse af den finansielle sektor, som blandt andet skal sikre, at almindelige mennesker ikke mister deres opsparinger.

Den danske statsgæld

Selv om Danmark er en duks i EU-klassen med en gæld på kun 43,6 procent i 2010 og et budgetunderskud på kun på 2,7 procent, så spiller diskussionen om det offentlige underskud en helt central rolle i den økonomisk-politiske debat. Underskuddet er vokset under den borgerlige regering især på grund af store skattelettelser (til de rigeste).

Men det giver ingen mening at rejse krav om slette den offentlige gæld i Danmark eller andre lande, hvor gælden ikke er så stor. Tværtimod ville det marginalisere os politisk.

Det er muligt – og nødvendigt – at nedbringe den offentlige gæld gennem en radikal, anti-kapitalistisk omfordeling af

Også i England er der stærke protester. Store faglige demonstrationer fandt sted i oktober 2011, og i foråret var der store studenterprotester mod forhøjede studiegebyrer.

Den Europæiske Faglige Sammenslutning, ETUC har stået for fælles koordinerede aktioner.

Grækenland er et at de lande, hvor protesterne mod nedskæringspakker har været mest markante med bl.a. generalstrejke.

samfundets ressourcer, herunder kontrol med den finansielle sektor og en brandbeskatning af private selskaber og rigmænd. Det vil sige en løsning, som står i total modsætning til den tidligere VK-regerings to sparepakker fra 2010 og 2011 – den første reducerede dagpengeperioden fra 4 til 2 år, den anden hæver alderen for tilbagetrækning. Men også en løsning som adskiller sig fra S-SF's utroværdige økonomiske alternativ, der stort set freder kapitalen og de rigeste – og samtidig lover mere velfærd, offentlige investeringer og flere jobs – og længere arbejdstid!

» Den nuværende krise bliver brugt som løftestang til at overføre endnu mere magt til EU-systemet, uden at inddrage befolkningerne«

Vi anerkender det som et økonomisk mål at tilbagebetale den offentlige gæld, selv om vi er modstandere af at gøre det til en hovedprioritet på niveau med jobskabelse og velfærdsforbedringer (som det blev foreslået – og forkastet – på Enhedslistens seneste årsmøde). Og vi er grundlæggende enige med Enhedslistens folketingsgruppe, når den konstaterer, at »underskud på statsbudgettet først og fremmest rammer dem med de laveste indkomster, da det er deres ydelser, der skæres i og dem, der kommer til at betale de store renteudgifter over skatterne. De rige får næsten altid snoet sig, så de kun bliver ramt meget lidt. Samtidig gør stor gæld, at man mister noget af sin uafhængighed. Derfor har vi altid fremlagt forslag til, hvordan vi finansierer vores mange forslag.«

Euroen – kampen for økonomisk selvbestemmelse

Der er også en diskussion om euroen. For de euro-lande, som er fanget i en håbløs gældsfælde, kunne det være en fordel at forlade euro-samarbejdet. Det vil selvfølgelig ikke *i sig selv* løse nogen problemer. Husson (2011) påpeger rettelig, at genindførelsen af den græske drakme, portugisiske escudo eller spanske peseta vil skabe nye problemer for arbejderbefolkningen i disse lande, blandt andet stigende importpriser (=faldende realløn) og en højere værdi af den gæld, som er optaget i euro (for så vidt gælden skal afdrages). Men som led i en ny, anti-kapitalistisk politik, offentlige investeringer, der prioriterer jobs, selvforsyning, fødevarer, sundhed, boliger, velfærd og miljø, kunne en national, devalueret valuta fremme et opsving i eksporten og dermed den indenlandske beskæftigelse.
Hidtil har euroen bidraget til at svække økonomien i de lande, hvor produktiviteten er lavest, mens den gavner de stærkeste økonomier. Dette kunne i teorien kompenseres ved en overførsel af ressourcer til de svageste økonomier. Det vil reelt sige en fælles EU-politik – dette er Onarans position. Men trods EU's stadig større indblanding i medlemslandenes økonomiske politik, er der stadig meget langt til, at EU har politisk magt til at beslutte den økonomiske politik i euro-landene eller har midlerne til at kompensere for den ulige udvikling i eurozonen.

» Vi mener, at det er socialisters opgave at styrke ethvert initiativ, som ændrer arbejderklassens styrkepositioner økonomisk og politisk«

En anden mulighed er, at landet bliver smidt ud af euro-samarbejdet. Det vil være det mest sandsynlige, hvis landet erklærer sig bankerot og stopper betalingerne. En gældsrevision kan afgøre hvilke dele af gælden, som skal afdrages. Det forekommer ikke sandsynligt, at det i denne proces vil være muligt at forblive i euroen.

Nej til euro

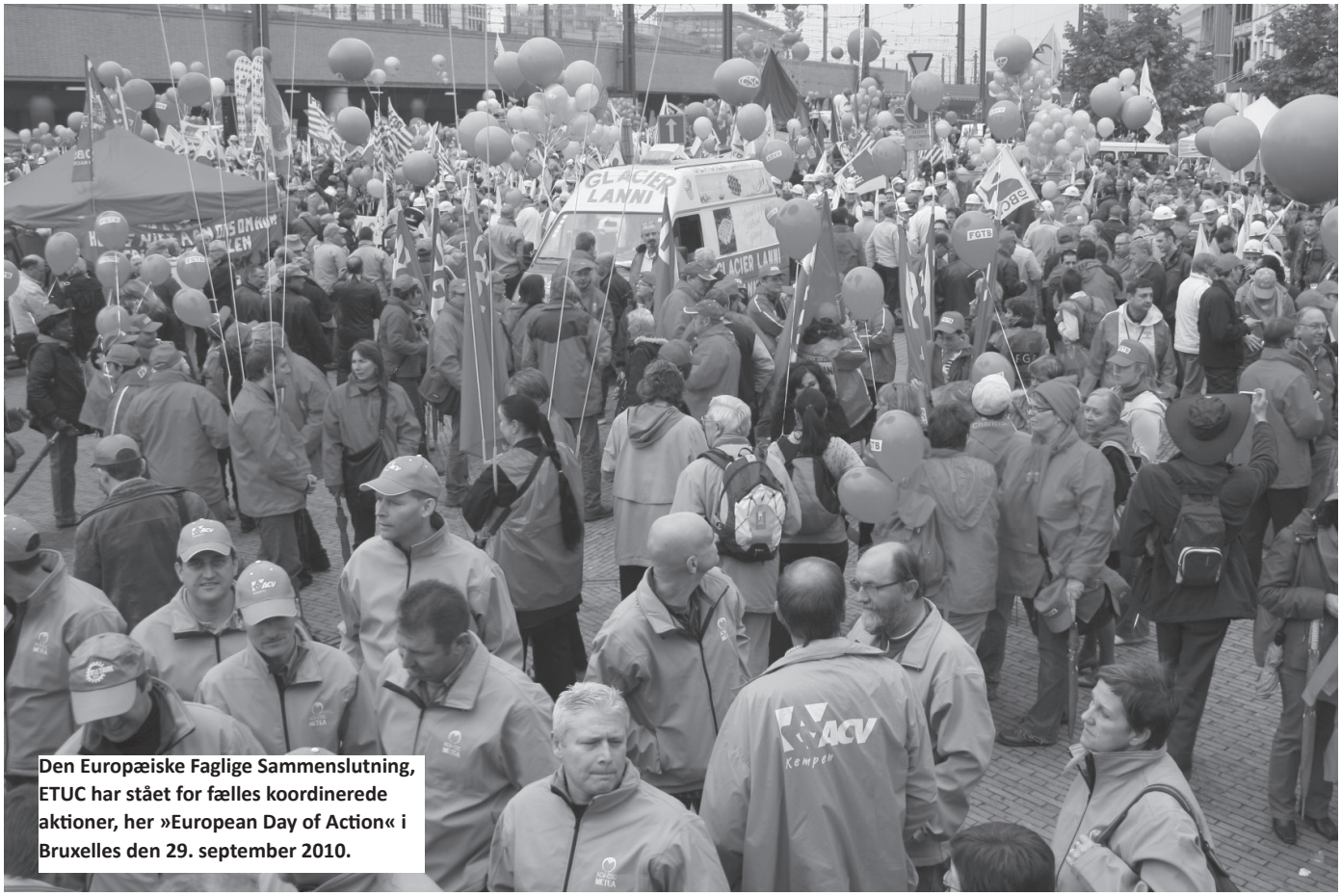
Det må naturligvis være befolkningerne i de pågældende lande selv, som afgør om de vil tilslutte sig eller forlade euro-samarbejdet. Når vi siger nej til euroen i Danmark (et flertal stemte i 2000 nej til euroen trods alle de gamle partiers anbefalinger) er det selvfølgelig ikke, fordi vi godt kan lide at veksle penge, når vi rejser i Europa.

Det centrale argument er, at valutaen ikke kun er et betalingsmiddel, men også et politisk redskab. Ikke alene følger der en række økonomiske krav med til

euro-samarbejdet, men ved at opgive sin nationale valuta opgiver et lands regering samtidig et styringsredskab i den økonomiske politik. En fælles valuta vil på sigt kun fungere, hvis den følges op af en fælles økonomisk politik. Euroen bliver dermed en løftestang for mere økonomisk integration, mere magt til et EU, som er domineret af hensynet til kapitalen og profitinteresser. Når de nationale parlamenter afgiver magt til EU-systemet, bliver det sværere at drage politikerne til ansvar. Det var, er og vil være vores hovedargument imod euroen.

Vi er ikke naive. Vi lever ikke på en isoleret ø, uafhængigt af økonomierne i resten af verden. Men mulighederne for at påvirke de politisk-økonomiske beslutninger vil blive mindre, hvis vi overfører mere magt til EU og Centralbanken. Omvendt vil de være lidt større, så længe vi ikke er med i euro-samarbejdet. Det vil sige et lidt bedre grundlag for at kræve, at en ny regering arbejder til fordel for en social og solidarisk politik, fordi politikerne ikke i samme grad vil kunne bruge euro-kravene som undskyldning for en nyliberal kurs.

Den Europæiske Faglige Sammenslutning, ETUC har stået for fælles koordinerede aktioner, her »European Day of Action« i Bruxelles den 29. september 2010.

Politiske styrkeforhold – i EU og nationalt

I det hele taget ønsker vi at nedbryde EU's magt som led i kampen for en solidarisk og fælles kamp i Europa mod kapitalens og borgerskabets forsøg på at vælte krisens byrder over på arbejderbefolkningen. Der synes at være enighed blandt de fleste debattører om, at EU's institutioner ikke kan bruges til at gennemføre en progressiv politik, men at disse institutioner på et tidspunkt undervejs i kampen for et andet Europa må erstattes af andre – demokratiske og folkelige – institutioner.

Men så længe disse nye folkelige magtorganer ikke eksisterer, vil det være en fordel at rulle EU's magt tilbage til de nationale parlamenter. Siden EU's dannelse er det modsatte sket. Mere og mere beslutningskompetence er blevet fjernet fra de nationale parlamenter og centraliseret i et udemokratisk, fjernt og bureaukratisk EU, som er designet til at varetage den europæiske storkapitals interesser og sminket af stort set ukendte politikere i et parlament med lavere og lavere valgdeltagelse. Den nuværende krise bliver brugt som løftestang til at overføre endnu mere magt til EU-systemet, uden at inddrage befolkningerne

Truslen fra højrenationalismen

Fremvækst af nationalistiske højrepopulistiske bevægelser kan ikke bremses ved at overlade den EU-kritiske bane til dem, men tværtimod ved at kombinere EU-modstanden med social og solidarisk mobilisering. Venstrefløjen må ikke give efter for nationalistiske stemninger (a la »danske jobs til danske arbejdere«). Men afstandtagen fra nationalistiske løsninger må under ingen omstændighed føre til fred med EU. Tværtimod må venstrefløjen stille sig i spidsen for og være de skarpeste modstandere af hele det EU-projekt, som bygger på markedskræfterne fri spil

En anden – solidarisk, progressiv, bæredygtig, social, feministisk – politik er nødvendig, og det skal vi propagandere for – med brede penselstrøg. Men vi mangler styrken og institutionerne til at gennemføre den i dag. De programmer for »et andet Europa«, som er fremlagt af Onaran og andre, er interessante visioner, men ikke aktuelle kampkrav. Det ligger også i formuleringerne om, at dette kræver »helt andre former for magt og nye institutioner«. Vi taler altså om en situation, hvor de nuværende EU-institutioner er afskaffet, nedbrudt eller i opløsning, mens nye – europæiske – magtorganer er ved at vokse frem. En total politisk krise – dobbeltmagts-situation.

Det interessante spørgsmål er, hvordan vi når frem til denne situation, som vel nærmest kan betegnes som en socialistisk revolution.

Det mest sandsynlige scenarie for en radikal socialistisk politik er, at det vil starte i enkelte lande og derfra brede sig på europæisk plan – ikke at det er noget, som »vedtages« på europæisk niveau. En mobilisering i et eller flere (vigtige) europæiske lande, hvor arbejderklassen og dens allierede får styrken til at gennemtvinge en radikal socialistisk politik, vil sandsynligvis indebære et sammenbrud for det nuværende EU og dets institutioner. Nye institutioner må opbygges – til den tid.

Vi vil fremme ethvert initiativ til fælleseuropæiske kampagner, krav og kampe. Selv på begrænsede enkeltspørgsmål. Hvis det lykkes at vinde, vil det skabe mere internationalistisk bevidsthed i den europæiske arbejderklasse end nok så mange drømmebilleder om »det andet Europa«.

15. Maj bevægelsen i Spanien

AF MURRAY SMITH

Den 15. Maj eksploderede en ny politisk kraft på den politiske scene i Spanien. En uge før de regionale og kommunale valg besatte titusinder af unge mennesker de største pladser i Madrid, Barcelona og mange andre spanske byer.

Et af deres hovedbudskaber var: »De repræsenterer ikke os«. »De« refererede til de to største partier, det højreorienterede Partido Popular (PP) og PSOE – socialdemokrater, der sværger til neoliberalismen

De to partier har på skift haft magten gennem de sidste 30 år. I Katalonien var det konservative nationalistparti CiU også inkluderet.

Bevægelsens rødder

Inden vi ser denne bevægelse efter i sømmene, bør vi lige tage et kig på det land, hvor den opstod. Da Spanien kom ud af Franco-diktaturet sidst i 1970'erne, var det den herskende klasses mål at blive en del af mainstream europæisk kapitalisme. I 1982 tilsluttede landet sig NATO, og i 1986 blev det medlem af EU. Siden da og indtil den finansielle krise i 2007-08 så det ud til – med undtagelse af nogle få skønhedspletter – at gå fremad hele vejen, efterhånden som Spanien blev moderniseret og »indhentede« Europa.

Men vi er nødt til at kigge lidt på det økonomiske grundlag for dette »mirakel.«

Spanien begyndte sin europæiske rejse med en svag og tilbagestående industri. Fra 1950'erne og fremad byggede den økonomiske vækst i store træk på turisme og nybyggeri. Byggeindustrien var i høj grad baseret på behovene hos den voksende turistindustri – hoteller, infrastruktur osv.

Men bygning af boliger for nye husejere blev stadig vigtigere. Spanien gik fra at have haft et flertal af lejere i 1950'erne til 87 procent husejere i 2007 (sammenlignet med lidt under 70 procent i USA, Canada og Storbritanien). Senere profiterede bygherrer og byggeindustrien også på efterspørgslen på en ekstra (fritids)bolig og ferieboliger for udlændinge. Hvad angår turist/byggeindustri-aksen var der kontinuitet fra sidst i Franco-æraen til de efterfølgende regeringer dannet af PP og PSOE.

Spaniens medlemskab af EU førte hurtigt til udenlandsk overtagelse af det meste af Spaniens industri og detailhandel. Undtagelserne var bankerne, byggeindustrien og de statsejede elektricitets- og teleselskaber. Senere blev elektriciteten og telekommunikationen privatiseret. Det førte til dannelsen af spanske multinationale selskaber (hvoraf den største er Telefonica). De opkøbte private enheder i Latinamerika og blev dominerende spillere i denne region. På samme tidspunkt blev de store spanske banker BBVA og Santander også store aktører i Latinamerika.

I årtiet før den amerikanske subprimekrise startede en større økonomisk krise. Spanske huspriser steg med 12 procent om året, så husejerne havde friværdi.

Friværdien skabte brændstof til et boom, der skjulte det faktum, at reallønnen var stagnerende eller faldende, og socialudgifterne lave. Hullerne i statens sociale sikkerhed blev lappet med migrantarbejdere, som overtog børnepasningen, husarbejdet og ældreplejen. I 2010 var der 6 mio. immigranter i Spanien, hvoraf de fleste var ankommet indenfor de seneste 10 år. Udover husarbejde var de især beskæftiget indenfor byggeindustrien og landbruget.

Et andet vigtigt aspekt blev også skjult af det boom, man havde fået via lån i friværdierne: arbejdsløshedsproblemet og de usikre ansættelsesforhold. Selv i

»Et andet vigtigt aspekt blev også skjult af det boom, man havde fået via lån i friværdierne: arbejdsløshedsproblemet og de usikre ansættelsesforhold«

vækstårene havde Spanien en relativt høj arbejdsløshed på mellem 8 og 12 procent.

Dette var dog ikke en strukturel arbejdsløshed, men afspejlede en økonomi hvor 1/3 af arbejdskraften havde midlertidige job, og mange havde sæsonarbejde i turistindustrien og landbruget. Folk – især de unge – var ikke så meget arbejdsløse, som de var i konstant bevægelse fra det ene job til det andet.

Krisen og den bristede hus- og ejendomsboble ændrede alt dette. Som i en stoleleg, hvor musikken pludselig stopper, blev det klart, at der var mange flere deltagere, end der var stole. Denne gang var arbejdsløsheden virkelig og strukturel: 20 procent i gennemsnit og 40 procent blandt

folk under 25. Og for mange af dem, der stadig kunne finde arbejde, var det ofte under usikre betingelser og dårlige forhold.

En ny bevægelse

Dette er den sociale basis for fremkomsten af den bevægelse, som er blevet kendt under navnet M-15 bevægelsen. I lighed med det arabiske forår og massedemonstrationerne mod usikre arbejdsforhold i Portugal i marts samme år, var bevægelsen, der så dagens lys den 15.maj, forberedt via sociale medier – det foretrukne kommunikationsmiddel blandt den generation, som organiserede bevægelsen. Ud over at være en hurtig og effektiv måde til at mobilisere, har denne metode, set fra det politiske establishments synspunkt, også den foruroligende egenskab, at det skaber bevægelser, der ser ud til at opstå ud af den blå luft. Enhver forestilling om, at M-15 bevægelsen skulle forsvinde på samme måde, blev dog hurtigt udelukket.

Bevægelsen bredte sig som løbeild – det spanske dagblad El Pais talte 160 mindre og større byer, hvor der var gang i noget den 20.maj. Den karakteristiske form for aktion var at besætte pladser, som regel hovedtorvet i hver by – Puerta del Sol i Madrid, Plaza Catalunya i Barcelona osv. Hver gang var der nogle af demonstranterne, der camperede på pladsen og dermed besatte den. Der var en tydelig henvisning til Tahrir-pladsen i Kairo.

Bevægelsen tog navnet *»Los Indignados«* – de oprørte – en henvisning til bestselleren af den firsårige veteran fra den franske modstandsbevægelse, Stephane Hessel, Indignez-Vous! (på dansk. Gør Oprør!, (se anmeldelse i SI www.socialistiskinformation.dk/side.php?id=739), som allerede var kommet i en spansk oversættelse. De beskrev sig selv som »de arbejdsløse, mileuristas (dem som tjener under 1000 (på spansk: mil) euro om måneden), hjemmegående, migranter.« Det første slogan, der kom frem var *Democracia real ya* (ægte demokrati, nu).

Dette fokus på demokrati fik nogle observatører til at overveje, om det faktisk bare handlede om dette og ikke var en udfordring af den samfundsøkonomiske orden. Faktisk var dette første fokus på demokrati netop et tegn på, at bevægelsen var politisk. Det var ikke bare en protest over deres situation; fra starten påpegede man, at en af de faktorer, der opretholdt deres situation var det to-partisystem, som hersker i Spanien – ligesom mange andre steder i Europa – hvor man skifter mellem centrum-højre og centrum-venstre regeringer, som begge sværger til neoliberal politik. Men et andet af de første slogans var, at vi er ikke *varer* i hænderne på politikere og bankfolk.

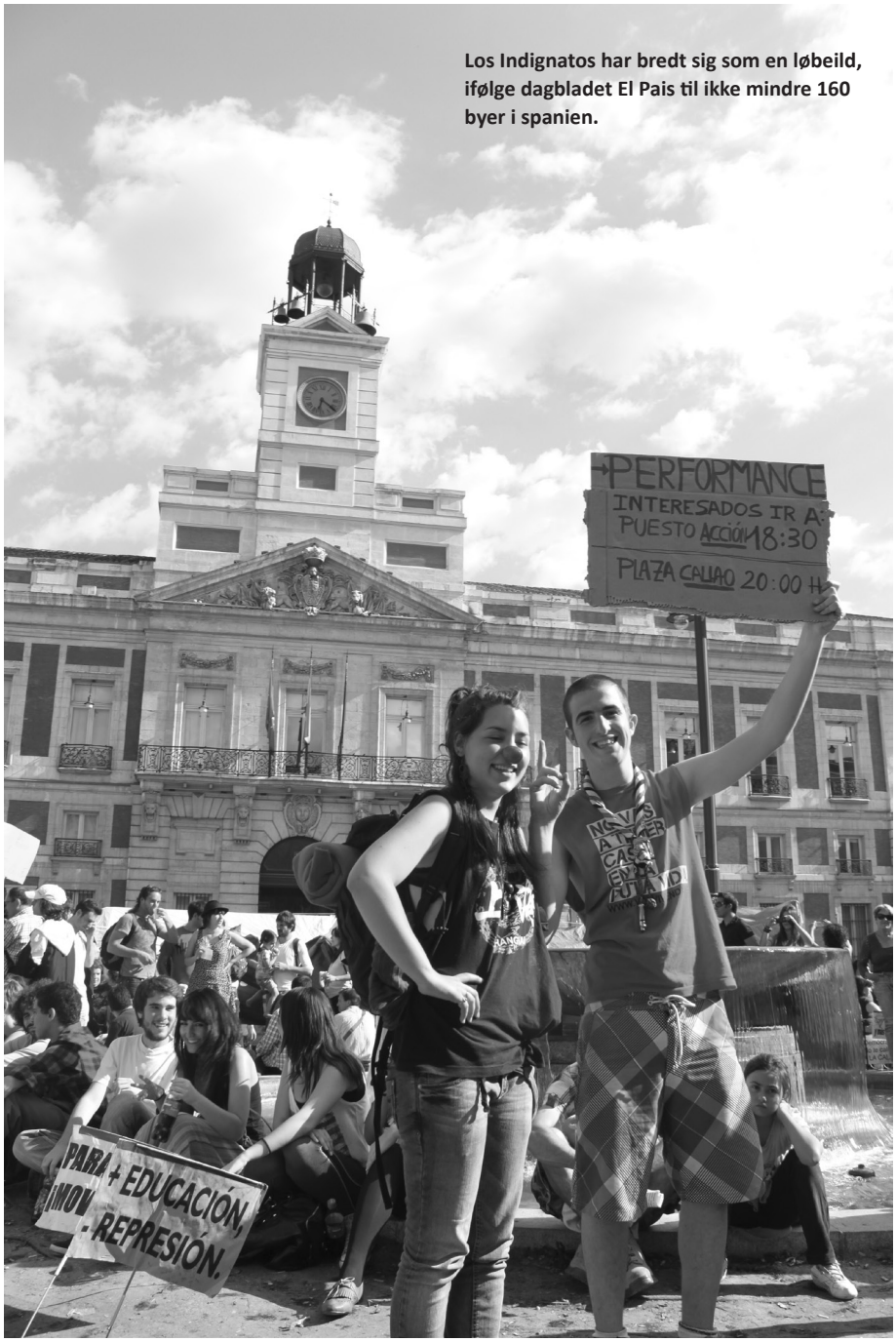
Bevægelsen havde ikke nogen mærkbar betydning for valget den 22. maj som var forudsigeligt katastrofalt for det regerende PSOE, mens PP og venstrefløjen i Izquerda Unida (IU – Forenet Venstre, domineret af kommunistpartiet) gik lidt frem.

Nye udfordringer

Bevægelsen stod over for to udfordringer: en på formen og en på indholdet. Lad os først kigge på formen: referencen til Tahrir-pladsen var en anerkendelse af den inspiration, man trak på fra Egypten og Tunesien. Men i Spanien var der ingen Ben Ali eller Mubarak, som skulle væltes af pinden, så der var ikke noget med at skulle blive i gaderne, indtil styret faldt.

I Spanien og Europa er fjenden ikke et politisk diktatur. Det er et helt system, kapitalens diktatur i en demokratisk form.

Og kampen imod dette systems økonomiske, politiske og sociale sider vil blive lang.

Los Indignatos har bredt sig som en løbeild, ifølge dagbladet El Pais til ikke mindre 160 byer i spanien.

Efter mange diskussioner, inklusiv et nationalt møde med repræsentanter fra mere end 50 byer den 4.- 5. juni blev taktikken med permanent besættelse af hovedtorvene afsluttet. Det samme blev der stemt for ved massemøder den 8. og 10. juni i Madrid og Barcelona. Den blev erstattet af en taktik, der gik på at sprede sig ud i bydelene og forstæderne for at etablere lokale forsamlinger. Samtidig forbeholdt man sig retten til ind imellem at holde massemøder på hovedtorvene.

Ud af denne første periode i bevægelsens historie begyndte der at komme svar på det spørgsmål, som alle, der kæmper mod neoliberalismen står overfor: Hvad er jeres alternativ? Den 5. juni producerede forsamlingen på Puerta del Sol i Madrid 16 forslag til diskussion. Dokumentet begyndte med at foreslå dagsordener for nøgleområder som arbejdsmarked og pension. Det dækkede spørgsmålet om beskæftigelse (reduktion af arbejdsugen, forbud mod fyringer i selskaber med profit), bolig (modstand mod tvangsudsættelser, anskaffelse af socialt boligbyggeri, som folk har råd til) og krævede et progressivt skattesystem og en kampagne mod bedrageri. Det fortsatte med en behandling af bank- og finanssystemet (modstand mod privatisering af regionale banker, kontrol med bankaktiviteter, afskaffelse af skattely). De forlangte en udsættelse og en revision af både gæld for andre lande til Spanien og af Spaniens egen statsgæld.

Afslutningen af de permanente besættelser af pladserne og udvidelsen af bevægelsens geografiske og sociale forankring gjorde det vigtigere at have både lokale og centrale initiativer. På lokalt niveau var et hovedfokus for aktiviteterne at kæmpe imod og nogle gange forhindre de hyppige tvangsudsættelser, som er kommet i kølvandet på den bristede husboble. Et andet fokus har været støtte til strejker, f.eks. til sundhedsarbejdere i Barcelona.

Den 15. juni mobiliserede bevægelsen i Barcelona for en blokade af det katalanske parlament. De var på vej til at stemme for et budget, der ville beskære de offentlige udgifter med 10 procent.

Blokaden skulle have været fredelig civil ulydighed kombineret med en appel især til oppositionens parlamentsmedlemmer (i Katalonien: PSOE, IU og den Katalanske Selvstændighedsbevægelse (ERC)) om at boykotte samlingen. Der var dog tilfælde, hvor parlamentsmedlemmer ved ankomsten blev skubbet til, spyttet på og sprayet med maling. Det ser ud til, at disse hændelser til dels var resultatet af politiprovokatører og de værste elementer på den anarkistiske Venstrefløj. Men i et land med en fascistisk forhistorie og nogle forholdsvist unge liberale demokratiske institutioner ser offentligheden ikke mildt på angreb på valgte repræsentanter.

Hændelserne blev brugt af højreorienterede politikere og dele af medierne til at skyde en heksejagt mod bevægelsen i gang – og ikke kun i Barcelona. *Los Indignados* blev beskyldt for at ville angribe de demokratiske institutioner og truet med sagsanlæg. Men det egentlige mål for offensiven var ideologisk og politisk og havde det helt specifikke mål at bringe bevægelsen i miskredit og underminere de planlagte massedemonstrationer den 19. juni. Nogle højreorienterede kommentatorer refererede til den planlagte march i Madrid som »marchen mod Madrid« (som i Mussolinis march mod Rom i 1922). Der blev også trukket paralleller til *kale borroka* – gadeaktioner af unge baskiske aktivister, der faktisk var temmelig voldelige.

Det blev afgørende vigtigt for bevægelsen – især i Barcelona – at tage brodden af denne offensiv ved endnu en gang at Insistere på ikke-voldelige protester. Der blev presset på for dette, ikke bare fra de sympatiserende dele af den traditionelle arbejderbevægelse som IU og Arbejderkommissionerne (CC.OO) – en af de faglige landsorganisationer, men fra bevægelsen selv. Ikke-voldelige protestmetoder blev helt klart bekræftet. Demonteringen af højrefløjens ideologiske offensiv blev også hjulpet på vej af nogle af de proportionsforvrængende udgydelser fra dens støtter.

Demonstrationen den 19. juni var en kæmpe succes. Der var hundredtusindvis af demonstranter. 150.000 alene i Madrid, hvor seks mindre demonstrationer samledes på Puerta del Sol. Mobiliseringerne i Barcelona var også enorme, og der var demonstrationer i hele landet fra Baskerlandet til de Kanariske Øer. Sammensætningen af demonstranter forandrede sig også. Der var stadig masser af unge mennesker, men også mange fra de ældre generationer – især latinamerikanere. Det politiske hovedindhold var også skarpere og bevægede sig fra generelle erklæringer til at være målrettet specifikke tiltag: nej til euro-pagten (et projekt, der har som mål at styrke spareprogrammer og strukturel tilpasning i eurozonens lande).

»

Afslutningen af de permanente besættelser af pladserne og udvidelsen af bevægelsens geografiske og sociale forankring gjorde det vigtigere at have både lokale og centrale initiativer«

Hvad bliver det næste?

Hvor er bevægelsen på vej hen? For det første vil den fortsætte. Der er allerede planlagt initiativer: marcher fra forskellige dele af landet, der samles i Madrid den 23. juli og en mobiliseringsdag den 15.oktober. Spørgsmålet om en generalstrejke har været oppe – især den 15. juni.

Det stiller spørgsmålet om bevægelsens forhold til fagforeningerne og de venstreorienterede partier centralt. I starten var det kun små libertære fagforeninger som CNT og CGT, der sluttede sig til bevægelsen. De største fagforbund, CC.OO og UGT så til på afstand, desorienterede over en bevægelse, som de lige så lidt som alle andre havde forudset, og som var en udfordring for dem. Faktisk er disse fagforbund en stor del af problemet. Efter en succesfuld generalstrejke den 29. september 2010 gav deres talsmænd efter for regeringen og godkendte en neoliberal pensionsreform og blokerede for mobiliseringer. Ikke desto mindre knyttes der nu kontakter til dele af disse fagforbund, især fra CC.OO.

Politisk set har den yderste venstrefløj været til stede – godt hjulpet af det faktum at dets medlemmer for en stor del er unge og forholdsvist nemt kan identificere sig med *Los Indignados.* IU har også udtrykt støtte til bevægelsen, men ser ud til som et traditionelt venstrefløjspart at have haft sværere ved at forholde sig til den. Men det kan ændre sig.
Hvordan bevægelsen interagerer med de politiske og fagforeningsbaserede arbejderbevægelser – og vice versa – vil blive afgørende for fremtidens modstand mod spareplaner og neoliberalisme i Spanien. Det er svært at forestille sig, at *Los Indignados* selv udløser en generalstrejke udenom de største fagforeninger. Men de kan være en kraftig vitaminindsprøjtning til de menige aktivister, som gerne vil kæmpe og som endda udøver et pres på de officielle ledere. Og efterhånden som de udvikler sig politisk, vil de højst sandsynligt også ruske op i den yderste venstrefløj.

Det, der sker i Spanien, er ikke enestående. Forud så vi demonstrationerne i Portugal i marts. Det har helt klart også haft indflydelse på unge i Grækenland. Og på andre måder er unge mennesker i lande som Frankrig, Italien og Storbritannien gået i politisk aktion gennem de seneste år. Det synes ikke at være for optimistisk at kunne skimte konturerne af en generation i Europa, der nægter at blive ofret på krisens alter. De går nu i aktion.

Murray Smith er medlem af det antikapitalistiske parti Dei Lenk (venstrefløjen) i Luxemborg. Oversat fra det canadiske webmagasin New Socialist af Bodil Olsen

Sidste:

Den internationale "Occupy"-dag den 15. oktober viste, at 15-M-bevægelsen (Los Indignados – De Indignerede/DE Vrede) i Spanien fortsat eksisterer. Titusinder deltog i kæmpe demonstrationer i Madrid, Barcelona, Sevilla, Valencia, San Sebastian og mange andre byer, de største med over 50.000 deltagere. Efter opløsningen af 15-M-bevægelsens lejre før sommerferien på Puerta del Sol i Madrid og andre centrale pladser i spanske byer, er der dannet netværk og grupper, som blandt andet har fokuseret på at forhindre tvangsudsættelser af familier, som ikke kan betale husleje. Det er derimod ikke lykkedes at etablere et samarbejde mellem 15-M og fagbevægelsen. Det viste sig blandt andet, da fagbevægelsen samlede 25.000 i en demonstration den 6. september mod at indskrive budgetkrav (krav til offentligt underskud) i grundloven. Der er udskrevet parlamentsvalg 20. november, hvor Zapatero-regeringens socialdemokrater forventes at tabe til højrefløjen, som det skete ved lokalvalget i maj 2011. Antikapitalistisk Venstre, som blandt andet tæller medlemmer af Fjerde Internationale, opstiller kandidater i mange valgkredse.

Den 5. juni producerede forsamlingen på Puerta del Sol i Madrid 16 forslag til diskussion

Svaret på ødelæggelsen af den offentlige sektor i Grækenland må være at fortsætte den bevægelse, som bl.a. kom til udtryk ved generalstrejken den 15. juni.

AF ANTARSYA

Mindst af alt har de til formål at give den græske befolkning et pusterum, tværtimod. Disse beslutninger repræsenterer grundlæggende en omstrukturering af den græske gæld, såvel som en indrømmelse af at gældsproblemet som sådan slet ikke er blevet afklaret. Det vil sige, det er mere uløseligt nu end nogensinde før. Den græske regering vil ikke være i stand til at tilbagebetale gælden trods de brutale sociale besparelser, som blev gennemført med det første memorandum, de brutale nedskæringer, den svimlende stigning i arbejdsløsheden og lukningen af tusinder af virksomheder.

Initiativerne som følge af beslutningerne på EU-topmødet har til formål at vinde tid og beskytte bankernes og de international långiveres interesser. Grækenlands nationale bankerot er simpelthen blevet skubbet ud i fremtiden. Dertil kommer, at det er blevet klart, at den nuværende gældskrise ikke kun vedrører Grækenland, men hele eurozonen og EU – netop fordi den repræsenterer et udtryk for de generelle modsætninger og krisetendenser i den globale kapitalisme. I dag er Grækenland offer. I morgen kan det samme ske i Spanien og Italien.

På samme tid bliver kvælertaget fra gælden fastholdt med selve indgrebene – i kombination med den nye lånepakke fra EU, IMF og private banker. Den totale gæld, som Grækenland har forpligtet sig til at betale tilbage i de næste 30 år, er vokset dramatisk. Alene renterne når op på 450 mia. euro, som er langt over den aktuelle totalgæld på 350 mia. Med en gennemsnitsrente på 5 procent vil det græske budget skulle betale 15 mia. euro årligt for at dække rentebetalingerne. På denne måde bliver aftalen om »international økonomisk kontrol«, som blev vedtaget med Memorandummet og Midtvejsprogrammet, udvidet dramatisk.

De internationale institutioner i trojkaen, som skal overvåge udviklingen, vil fortsætte deres aktiviteter i de kommende årtier for at gennemtvinge og styre en nådesløs nedskæringspolitik, sammen med et udsalg af offentlige virksomheder og statslige ejendomme. Grækenland fortsætter som laboratorium for anvendelsen af de mest aggressive kapitalistiske neoliberale anvisninger. Papandreou-regeringen har valgt at gennemføre det mest brutale angreb på den almindelige befolknings levestandard. For at illustrere omfanget af disse angreb kan man bare notere, at Memorandum nr. 1 begrænsede underskuddet med 6 procent af BNP, men nu, med Memorandum nr. 2, er kravet en reduktion på 10 procent. I løbet af hele perioden med den nuværende politik kommer vi derfor ikke til at se nogen »vækst« og ingen »velstand«. Der vil ganske enkelt komme nye memoranda og nye midtvejsprogrammer, kraftigere nedskæringer, voksende arbejdsløshed, »intern devaluering«, flere privatiseringer og en fortsat politik med social nedbrydning.

Netop derfor kan der kun være et svar i den nuværende situation: En resolut og fuldstændig afvisning af denne politik. Det vil sige et farvel til PASOK-regeringen

Stop betalingerne – slet gælden – nationaliser bankerne under arbejderkontrol – ud af eurozonen og EU nu!

Beslutningerne på EU-topmødet den 21. juli repræsenterer ikke »Grækenlands redning« – som premierminister Papandreou skyndte sig at forklare, og som massemedierne, underdanigt afhængige af regeringen, har efterplapret lige siden – ligesom de heller ikke vil være i stand til at forhindre sandsynligheden af en statsbankerot.

og højrefløjen i »Nyt Demokrati«, som igen står klar til at overtage rorpinden, plus et sammenbrud for hele det politiske system af »villige« repræsentanter for denne grusomme politik. Den massive opstand i de seneste måneder fra brede lag af befolkningen, generalstrejkerne og den store bevægelse for besættelse af offentlige pladser må fortsætte til et punkt, hvor den bliver ukontrollabel. De næste skridt må føre til den umiddelbare organisering af modstand mod angrebene fra sundhedsminister Loverdos og undervisningsminister Diamantopoulou, som skal smadre hospitalerne og skolerne, og mod udsalget af statsdrevne virksomheder,

Den »sociale bankerot«, som magthaverne ønsker at påtvinge os, må besvares med den eneste rigtige »redning«, som kommer fra massemobiliseringerne:

- Umiddelbar tilbagetrækning fra Memorandummet og Midtvejsprogrammet! En nådesløs kamp mod den praktiske gennemførelse af deres indhold!
- Umiddelbart stop for betalinger på gælden og sletning af gælden!
- Udtræden af euro'en! Antikapitalistisk udtræden af EU!
- Nationalisering af bankerne og store firmaer under arbejderkontrol! Nej til privatiseringer, nej til salg af offentlige virksomheder og offentlig ejendom, nej til miljøødelæggelser under dække af »investorer« og »gældsafdragelse«.
- Radikal omfordeling af den sociale velfærd til fordel for arbejderne! Forbud mod fyringer!
- Optrap kampen, udvid strejkerne, for opbygning af en arbejder- og folkebevægelse og venstrefløjens aktionsenhed for at fremme radikale omvæltninger og afskaffelse af de nuværende betingelser, for opbygning af en ægte anti-kapitalistisk og revolutionær venstrefløj!

En sådan tilgang er nødvendig, hvis vi vil bane vej for et ægte alternativ. Kombinationen af en ny runde af aktioner i den militante fagbevægelse med en bred mobilisering af dem, der deltager i besættelsen af de offentlige pladser, kan skabe nye strukturer for militante aktioner og selvorganisering blandt aktivister mod det rådne borgerlige politiske system.

Medlemmerne af ANTARSYA og den antikapitalistiske venstrefløj vil deltage med al sin energi i denne store kamp.

juli 2011

Oversat fra den engelske oversættelse, som er bragt i International Viewpoint: www.internationalviewpoint.org
ANTARSYA er en alliance på den anti-kapitalistiske revolutionære venstrefløj i Grækenland. Blandt deltagerne er OKDE-Spartakos, den græske sektion af Fjerde Internationale, og SEK, Socialistisk Arbejderparti, som er tilknyttet den internationale IS-tendens

Internationale Noter

Brasilien

Strejkebølge ryster landet

Brasilianske arbejdere i næsten alle betydelige brancher deltager i disse uger i strejker og protester. Det er den mest omfattende strejkebølge i årtier. Baggrunden er landets styrkede økonomi og den øgede inflation. Hvor økonomien voksede med 5 procent i årene 2007 og 2008 faldt den i 2009 for at vokse eksplosivt sidste år med en vækstrate på 10 procent. Det har givet de meget stærke fagforeninger blod på tanden.

Arbejderne kræver lønstigninger bl.a. for at modvirke den voldsomme inflation. Strejkerne har ramt banksektoren, postvæsenet og metalindustrien. For postarbejderne drejer strejkerne sig også om at modvirke øget samarbejde mellem det statslige postvæsen og private virksomheder.

Brasilien har tradition for meget stærke fagforeninger, der har rødder tilbage fra kampene imod et militærdiktatur i årene 1965 – 1985. Den nu afgåede præsident Lula startede sin karriere som radikal leder af metalarbejderne.

Også landarbejderne er i aktion. I september måned fandt »Margueritternes March« sted. 70.000 kvindelige landarbejdere iført stråhatte og lilla tøj marcherede gennem hovedstaden Brasilia.

Læs mere: www.internationalviewpoint.org/spip.php?article2317

Tyskland:

Kæmpe GMO-sejr

Ved en dom afsagt den 6.september 2011 ved EU-Domstolen tabte Monsanto og den tyske regering i en principiel og epokegørende sag.

En række bi-organisationer med biavler Thomas Radetzki i spidsen, biodynamikerne, økologerne m.v. i Tyskland har gennem lang tid ført sagen igennem flere forskellige rets instanser.

Dommen afgør helt klart: Der må ikke været et eneste GMO-molekyle i honning. Det tolkes af flere miljø aktører derhen, at det også vil gælde andre levnedsmidler.

Biavlerne kan nu kræve skadeserstatninger, hvis en GMO-mark forurener honningen. F.eks. kan GMO-majsen MON810 næppe tillades dyrket mere. Bierne finder støv fra disse planter indenfor 3 km. Importeret honning må heller ikke indeholde GMO.

Det forventes dog, at Monsanto vil forsøge at anke den klare dom.

Modstanden i mange EU-lande mod GMO breder sig stadig. Ved en undersøgelse i okt. 2010 var 87 procent af tyskerne imod GMO.

Biodynamisk Forbrugersammenslutning i Danmark samlede 25.000 kr ind til støtte for sagen. Og det har ikke været helt billigt at få forsvaret fødevarerne i EU mod indhold af GMO-pollen. Sagen har kostet initiativtagerne 144.490 euro (ca. 2,25 mio. kr.).

Indtil videre er det lykkedes at indsamle og betale 127.385 euro, men der mangler altså et udestående på 17.105 euro (129.000 kr.).

Hvis man vil støtte Initiativtagerne bag sagen, kan man overfører penge til Biodynamisk Forbrugersammenslutnings konto i Merkur: 8401 110 7442, Så vil pengene blive givet videre. Men lad være med at mærke indbetalingen med GMO eller retssag.

Man kan i øvrigt læse i de seneste landbrugsaviser, at roundup-resist ukrudt breder sig voldsomt i især USA. Følgen er, at der sprøjtes endnu mere med andre plantedræbemidler – mere forurening, flere sygdomme. 4,4 mio. ha. jord i USA har resistent ukrudt.

Thomas Radetzki - biodynamisk biavler - har nu sammen med en række organisationer fået medhold ved EU-domstolen; der må ikke være GMO i honning.

Internationale Noter

Bangladesh

Bondeorganisation laver klimakaravane

Venstrefløjspartiet CPB-ML (Communist Party of Bangladesh Marxist Leninist) er begyndt at arbejde tættere sammen med Fjerde Internationale. Medlemmer har to gange været på FI's skole i Manila. Der har også været deltagelse på NPA's sommeruniversitet.

CPB-ML blev dannet tilbage i 1976, som en udsplitning fra det Østpakistanske Kommunistparti. Selvom navnet antyder det har det aldrig været knyttet til maoismen. Maoismen har på grund af nogle særlige historiske forhold aldrig spillet nogen rolle i Bangladesh.

Partiet er interessant af flere grunde. De spiller en ledende rolle I bondeorganisationen Bangladesh Krishok Federation, BKF som er en del af La Via Campesina. Mellem 15. november og 4. december vil BKF organisere en klimakaravane gennem Bangladesh. Karavanen handler både om klimaforandringer og fødevaresuverænitet.

BKF har et tæt samarbejde med en søsterorganisation BKS, som udelukkende organiserer kvinder. Begge organisationer har tidligere lavet kampagner mod GMO og mikrokredit, som har ruineret adskillige bønder i Bangladesh.

Kina:

Farlige arbejdsforhold hos Apple's leverandører

Steve Jobs, Apples grundlægger – og manden bag ikoniske produkter som Mac, iPod og iPhone – døde den 6. oktober. Pressen er ved at svømmer over at begejstret omtale af hans bedrifter. Ingen tvivl om at han har haft stor betydning for udviklingen og udbredelsen af computere.

Men medaljen har også en bagside, nogle »rådne æbler«.

Steve Jobs er også manden bag en omfattende »udflagning« af den computerindustri, han selv har været med til at skabe i Nordamerika. Apples produkter bliver nu fremstillet i Kina, hvor de har tegnet kontrakt med firmaet Foxconn, der på sine fabrikker fremstiller iPod's og iPhone's under de mest elendige forhold. De bryder konsekvent de kinesiske regler om arbejdstid. Elendige arbejdsforhold, hårdt slid og urimeligt lange arbejdsdage er virkeligheden for tusindvis af arbejdere.

Det siger sig selv, at arbejdsulykker og skader er almindeligt forekommende. Men arbejderne rammes også i voldsomt omfang af psykiske konsekvenser. Selvmord er hyppigt forekommende på fabrikkerne. På Foxconns fabrik i Shenzhen blev der 2010 konstateret 10 selvmord blandt arbejderne. En udbredt metode er at kaste sig ud fra fabrikkens tag. Det har fået fabrikkens ledelse til at opsætte stålwirer rundt om taget, for at forebygge selvmord.

Apple's ledelse har sendt »eksperter« i selvmordsforebyggelse til Kina. Men de har ikke gjort noget for at sikre at deres egne regler om »Corporate Social Responsibility« bliver overholdt, selvom de overtrædes konsekvent på de kinesiske fabrikker.

Hvem vil ikke gerne eje en fancy Apple computer. Men pas på, æblerne kan være sure.

Brutal undertrykkelse i det nordlige Pakistan

Støt solidaritetskampagnen til forsvar for Baba Jan, leder af Pakistans Arbejderparti LPP, og andre fængslede i regionen Gilgit Baltistan i det nordlige Pakistan. Baba Jan er, ifølge oplysninger fra LPP, blevet udsat for tortur i to dage af sikkerhedstjenesten.

AF PIERRE ROUSSET

I over en måned har progressive aktivister været udsat for voldelig undertrykkelse i Gilgit Baltistan, (tidligere »de nordlige territorier«) ved Himalya. Den 11. august 2011 skød politiet med skarpt mod folk, som krævede udbetaling af erstatninger efter de store ødelæggelser, jordskredet i Hunzadalen den 4. juli 2010 forårsagede. Dette jordskred medførte meget store oversvømmelser og dannelsen af en stor sø, som ødelagde mange bebyggelser og en transportrute, som er vital for den lokale handel med Kina. Beboerne anklager myndighederne for at have ladt dem i stikken og for at have stukket erstatningerne til 25 af de 457 berørte familier i egne lommer.

Beboerne demonstrerede den 11. august i anledning af provinsministerens besøg. Politiet dræbte koldblodigt Afzal Baig (22), derefter hans far, Sher Ullah Baig (50), som forsøgte at beskytte ham. I reaktion herpå gik folk fra Aliabad og andre landsbyer i Hunzadalen på gaden og kom i kamp med politiet. De satte ild til en politistation og til distriktsguvernørens kontor. I fire dage overtog folk kontrollen med byen.

For at berolige folk påstod myndighederne, i strid med sandheden, at der var indledt en sag mod de politifolk, som var ansvarlige for drabene, og at de efterladte familier ville få en økonomisk erstatning. De benyttede sig af dette til at forberede et raid mod progressive kræfter for at få mørkelagt begivenhederne den 11. august. Således blev 36 personer en uge senere, den 19. august, hentet af politiet (heraf ti medlemmer af LPP, hvoraf seks fortsat er tilbageholdt). En ny arrestationsbølge startede den 16. september, hvor yderligere 33 personer blev hentet.

Seks medlemmer af LPP blev i første omgang sat i fængsel. Baba Jan, medlem af LPPs landsledelse og leder af Progressiv Ungdomsfront (PYF), var dybt involveret i de folkelige mobiliseringer. Det lykkedes ham at undslippe arrestation den 19. august, fordi PYF forsvarede sig mod politiets angreb. Men han var fortsat eftersøgt og i risiko for at blive vilkårligt henrettet (»forsvundet«), hvis han blev fanget – et offer for »retsløs henrettelse«. Området Gilgit-Baltistan er desværre kendt for at myndighederne krænker menneskerettighederne. Baba Jan besluttede på denne baggrund af overgive sig til myndighederne efter en måned under jorden, men ikke uden først at holde en pressekonference, så ingen kunne være i tvivl om, hvad der måtte ske med ham.

Ikke desto mindre blev Baba Jan, ifølge oplysninger fra LPP, fjernet fra sin celle af pakistanske sikkerhedsfolk (ISI) og derefter tortureret i to dage: bundet op i et reb blev han slået voldsomt for at have kæmpet til forsvar for de folk, der var offer for klimaforandringer! ISI ville have ham til at »tilstå«, at han var ansvarlig for at sætte ild til provinsguvernørens kontor – til hvilket han svarede, at han først var ankommet til stedet senere.

Når Baba Jan bliver udsat for overgreb, er det fordi han spillede en meget aktiv rolle, sammen med LPP og PYF, i at gøre skandalen den 4. juli 2010 og de efterfølgende hændelser kendt i Pakistan. Ikke mindst takket være deres aktiviteter, med pressekonferencer i Lahore, Karachi og Islamabad, blev denne sag forsidehistorier i de nationale medier.

LPP har startet en solidaritetskampagne for løsladelse af Baba Jan og de andre fanger, og til forsvar for alle ofre for undertrykkelsen. Kampagnen kræver, at de falske anklager mod demonstranterne droppes, og at der udbetales en reel erstatning til de folk, der blev ramt af jordskredet den 4. juli 2010. Denne kampagne vil blive gennemført i såvel Pakistan som internationalt.

19. september 2011. Pierre Rousset er medlem af det Nye Antikapitalistiske Parti i Frankrig og af Fjerde Internationales ledelse.

Protestbreve kan sendes til Pakistans ambassadør i Danmark, Fauzia Abbas: parepcopenhagen@pakistanembassy.dk Kopi og solidaritetshilsener kan sendes til LPP: labour_party@yahoo.com

Sidste: Farooq Tariq, talsmand for Labour Party Pakistan, skriver den 12. oktober, at Baba Jan og 14 andre politiske fanger fortsat sidder fængslet. Regeringen har forgæves forsøgt at slå en handel af med fangerne. En ikke offentliggjort juridisk rapport til regeringen om hændelsen placerer angiveligt hele ansvaret hos politiet. Følg med på Facebook-siden http://www.facebook.com/groups/124069531026580/?notif_t=group_activity

Jaitapur: En ny nuklear tåbelighed

Katastrofen i Fukushima har sat fokus på det faktum, at usikkerhed er indbygget i atomkraft energi. Det er ganske simpelt ikke muligt at tage højde for alle tekniske eller menneskelige fejl eller naturens reaktioner.

AF DANIELLE SABAI

Indbyggerne i Jaitapur-regionen, har reageret med voldsomme demonstrationer mod atomkraftprojektet, der truer både miljøet og deres levevis

Katastrofen i Fukushima – den største siden Chernobyl, og med konsekvenser, man stadig ikke kender omfanget af, har genåbnet debatten i Indien om sikkerhedsproblemer ved civil atomkraft og om den indiske politik for udbygning af atomkraft.

I 2010 udgjorde andelen af atomkraft kun 4.780 megawatt (MW) eller 4,2 procent af landets energiforbrug. Den indiske regering har planer om at øge denne kapacitet fem gange i løbet af de næste 10 år. De værker, der er på vej skulle kun øge kapaciteten med 3,900 MW, men det fastsatte mål er at bygge nye reaktorer, der vil ende op med en kapacitet på 63.000 MW i 2032. Det svarer til investeringer for 750 milliarder kroner og 25 procent af landets energi.

Afsløringen af, at industrien i jagten på profit sjusker med sikkerheden, viser også, at det er umuligt at sikre et tilfredsstillende sikkerhedsniveau for atomkraftværker. Indien har ikke nogen uafhængig sikkerhedsmyndighed. Kommissionen for Regulering af Atomenergi, der har ansvaret for disse spørgsmål, deler personale med og leverer fondsmidler til de organisationer, den forventes at kontrollere.

Alligevel er nye syv kraftværker under opførelse, og der er mindst 36 nye på tegnebrættet eller i planlægningsfasen. Regeringen har underskrevet en aftale med det franske firma AREVA om at bygge seks reaktorer af EPR-typen med en total effekt på 3,600 MW i Jaitapur, en kystby i delstaten Maharashtra. Det ender med, at Jaitapur komme til at huse verdens største atomkraftkompleks.

Jaitapur-regionen er berømt for sin store biodiversitet. Den huser tusindvis af dyre- og plantearter, hvoraf nogle er truet af udryddelse. Etableringen af atomkraftanlægget er en trussel mod hele dette økosystem. Indbyggerne i regionen, hvoraf nogen er blevet eksproprieret, har reageret voldsomt mod dette projekt, der truer både miljøet og deres levevis.

Den indiske regering har reageret på modstanden med den største foragt. Demonstrationer er blevet groft undertrykt, og en demonstrant er blevet dræbt. Jaitapur illustrerer atomkraftlobyens eller »nukleokraternes« blindhed. Indtil i dag er ingen af EPR-reaktorene blevet afprøvet. Bortset fra prototypen i Flamaville er der ved at blive bygget en i Finland, og to er på et mere indledende stadie i Kina. Det finske projekt er nu to år forsinket. Det skulle have kostet 3 mia. euro, men prisen er nu løbet op i mellem 5 og 7 mia. Det er en økonomisk afgrund, som de franske skatteborgere skal dække.

Hvis vi sammenholder med katastrofen i Fukushima, er valget af Jaitapur en fejltagelse. Med sin placering på kysten er stedet ikke beskyttet mod indstrømmende havvand eller en tsunami, og Jaitapur er allerede blevet ramt af et jordskælv. Og Indien er ikke Japan. Der eksisterer ikke nogen evakueringsplan i tilfælde af ulykker i et kraftværk. Hvad ville der ske, hvis en atomkraftkatastrofe ramte landet?

Sammenslutningen for Atomnedrustning og Fred (CDNP), der omfatter 200 indiske foreninger, kræver et stop for Indiens civile atomkraftaktiviteter, og en analyse af de værker, der er i gang. Greenpeace India har startet en online-underskriftskampagne, hvor de forsøger at få 100.000 underskrifter mod bygningen af de seks reaktorer i Jaitapur.

Efter katastrofen i Fukushima er modstanden øget. Det er vigtigt at støtte mobiliseringen mod den svimlende udbygning af atomkraften, som den indiske regering ser for sig. Vi risikerer at opleve en ny katastrofe, som man kan forestille sig bliver endnu mere ødelæggende og koste mange flere menneskeliv. Det vil være fuldstændig utåleligt. Der må gøres alt, hvad der er muligt, for at standse denne nye atomare galskab.

Underskriftindsamling mod etableringen af atomkraftprojektet i Jaitapur: http://www.greenpeace.org.

Danielle Sabai er medlem af NPA og Fjerde Internationale. Hun er korrespondent for International Viewpoint i Asien. Oversat fra www.Internationalwievpoint.org af Martin Mørch.

»Let's fight like an Egyptian« er blevet et slagord verden over. Mens den egyptiske revolution og dens metoder påskønnes som et ægte forbillede i mange andre lande, både i Mellemøsten og Europa, fortsætter kampen om den politiske magt i Egypten.

Et banner på Tahrirpladsen med teksten »Generalstrejke for egyptiske arbejdere«

Venstrefløjen foran en magtkamp

AF SHOLEH IRANI

Venstrebevægelsen, som var en af de mobiliserende politiske bevægelser i Egypten, formåede at mobilisere op til en million mennesker den 27. maj i år. Noget som løftede moralen på venstrefløjen i landet. Hver dag dannes der nye fagforeninger, og strejkerne afløser hinanden med krav om højere løn og bedre levevilkår. Folk organiserer sig på græsrodsniveau. Samtidig vokser islamisterne sig stærke. Også de organiserer sig, mobiliserer og indgår i det politiske spil bag kulisserne.

Venstrefløjen

På venstrefløjen findes der i dag flere politiske partier og koalitioner, som med små ressourcer forsøger at bidrage til folkets selvorganisering, og som nu forbereder sig på det kommende parlamentsvalg, som i henhold til løfterne skal afholdes i november. Indtil nu findes der disse venstrefløjsorganisationer:

- Tagamu-partiet (et reformistisk venstreparti, som var lovligt under Mubarak, havde parlamentsmedlemmer og regnes for at være pro-sovjetisk)
- Kommunistpartiet (som gik ud af Tagamu i 1970'erne)
- Socialistisk Folkeallianceparti (et koalitionsparti af mindre socialistiske partier, enkeltpersoner og organisationer)
- Demokratisk Arbejderparti (tidligere Revolutionære Socialister, som ikke har sluttet sig til til det Socialistisk Folkeallianceparti).

Ghada Tantawi er socialist og aktivist på den egyptiske venstrefløj. I et telefoninterview siger hun, at Socialistisk Folkeallianceparti, som blev dannet lige efter revolutionen, snart registrerer sig for at deltage i det kommende parlamentsvalg. Socialistisk Folkeallianceparti består af en række forskellige venstrefløjspartier samt folk, som var utilfredse med og er gået ud af Tagamu-partiet.

»Det var ikke nogen let opgave at samle 5.000 underskrifter for at opfylde de officielle krav for at registrere sig som et politisk parti. I den periode, hvor vi knoklede på for at opbygge vores nye parti, som er en koalition, blev der dannet flere nye liberale og islamistiske partier uden større problemer med at rekruttere folk,« siger Ghada.

Ghadas konklusion er, at venstrefløjen fortsat er meget svag i Egypten.

Når du snakker om venstrefløjen, mener du så den radikale venstrefløj, eller venstrefløjen som en front?

»Jeg taler om den store reformistiske venstreblok! Den radikale venstrefløj, som jeg selv tilhører, er næsten ingenting! Selv de liberale står svagt sammenlignet med islamisterne. Egyptens revolution har selvfølgelig haft en stærk social dimension, den var en revolution for brød og frihed. Dette er venstrefløjs-spørgsmål. Og vi er i gang med at organisere de fattige, og vi er klar over, at det kun er venstrefløjen, som i længden vil forsvare revolutionens krav. Men lige nu har islamisterne indgået en koalition med de herskende kræfter og er blevet endnu stærkere«.

Ifølge Ghada er Broderskabet gået ind i en ny koalition med Tagamu (den tilladte »venstrefløj« under Mubarak) og en række andre partier. Ghada mener, at det i sig selv er interessant, at disse kræfter danner en koalition.

Koalitionen holdt ikke

I begyndelsen af juni dannede Tagamu sammen med 28 partier en politisk front.

Heri indgik de to største politiske partier, det vil sige det Muslimske Broderskabs Friheds- og Retfærdighedsparti, samt det liberale og mellemstore Wafdparti. Koalitionen er i øjeblikket faldet fra hinanden efter demonstrationen den 29. juli, som skulle have været koalitionens fælles demonstration. Men islamisterne jagede venstrefløjen, kvinderne og dem, som ikke støttede deres paroler fra Tahrirpladsen, væk. Broderskabet anklager nu de islamiske ekstremister, salafisterne, og forhandler om et fortsat samarbejde inden for koalitionen.

»Tagamu-partiet sad i Mubaraks parlament og gjorde ingenting, da Broderskabets medlemmer blev tortureret. Men nu finder de hinanden i en koalition. Broderskabet har behov for denne koalition for at styrke sine positioner«, mener Ghada Tantawi.

Hun forklarer, hvordan medlemmer i Broderskabets forskellige organisationer har arbejdet som socialarbejdere i landsbyer og fattige områder. De har tilbudt alt det, som staten ikke gjorde, fra gratis sundhed til skolegang.

»De har folk i hver eneste by. De er populære, ikke kun på grund af deres sociale arbejde, der er også historiske aspekter. De har kæmpet mod Mubarak i mange år og blev undertrykt af regimet. Det giver dem en vis legitimitet. Derimod samarbejdede Tagamu, som af de fleste opfattes som venstrefløjen, med regimet. Dette har skadet venstrefløjens legitimitet,« mener Ghada.

Ghada Tantawi siger, at nu ved alle egyptere, liberale som venstreorienterede, at Broderskabet vil få mindst 50 procent af mandaterne i det næste valg.

»Intet andet parti vil alene kunne få så mange stemmer i det kommende valg, og det er vores udgangspunkt. Det er et faktum«, påpeger hun.

Selv om Ghada ikke er så optimistisk, når det gælder det første valgresultat, tror hun, at islamisterne vil afsløre deres sande ansigt, når de kommer til magten.

»De står på kapitalismens side, de er for eksempel imod strejkeretten og kvindernes lige rettigheder, og de er gået i ledtog med magthaverne i Egypten. Dette vil blive enden for dem«.

Ghada Tantawi er overbevist om, at Broderskabet ikke vil kunne forvandle Egypten til et nyt Iran. Modstanden er efter hendes mening større, og i værste fald tror hun, at Egypten kommer til at blive som et nyt Tyrkiet. Ghada står ikke alene med dette synspunkt, de fleste aktivister i Egypten synes at udelukke forudsætningerne for et religiøst regime i Egypten.

Tirsdag den 16. juli blev en ny politisk front dannet i Egypten. På en pressekonference i Kairo blev den Egyptiske Blok præsenteret. Det er en ny koalition af sekulære (ikke-religiøse) partier, fra den reformistiske venstrefløj til liberale, samt to uafhængige arbejder- og bondefagforeninger. Blokken, som medierne nu anerkender som landet største ikke-religiøse koalition, vil stille op på en fællesliste til valget i november, hvor der endnu ikke er meldt nogen dato ud.

Militærstyret har nu annonceret, at valg til parlamentets to kamre vil finde sted den 28. november til Folkeforsamlingen, og den 29. januar til andet-kammeret, Shura-rådet. Det nyvalgte parlament skal træde sammen i marts 2012.

Oversat fra den svenske ugeavis Internationalen af Karina Skov.

ARBEJDERBYEN FUMEL:

En fabriksarbejders livshistorie

AF TOBIAS KNUDSEN

De fleste revolutionære drømmer om at kunne se tilbage på en livshistorie som Ignaces´. En historie om strejker, solidaritetsaktioner, fabriksbesættelser og drømmen om revolution.

Han er født i 1950 i det sydlige Frankrig af politiske flygtninge fra Baskerlandet. Hans far sad i fængsel fra 1938-47 under det spanske diktatur og flygtede efter en dødsdom i ´49 til Frankrig. Derfor blev Ignace selv betragtet som politisk flygtning, til han var 14 år. Frankrig var, som mange andre lande, ikke begejstret for baskere, og tillod ikke baskiske navne. Dette er forklaringen på, hvordan Iñaki blev til Ignace.

Vi møder Ignace på Fjerde Internationales ungdomslejr i Frankrig og bliver fascineret af hans væsen og hans historie. Ignace er en 61-årig metalarbejder med stort overskæg, gråt hår og lever generelt godt op til billedet af en sydeuropæisk smed.

Ignaces far boede i en af de store flygtningelejre i Sydfrankrig. Ignace har levet hele sit liv i byen Fumel, en by med 3500 indbyggere, som tiltrak flygtninge fra Baskerlandet. I byen boede 25 forskellige nationaliteter, hvoraf mange var flygtet fra den truende fascisme i 1930´erne eller den tiltagende jødeforfølgelse i Europa.

Strejker og solidaritetsarbejde

Som 20-årig startede Ignace på den lokale stålrørsfabrik, der på det tidspunkt beskæftigede 4000 mennesker. 41 år senere kan han se tilbage på et arbejdsliv med arbejdskampe, international solidaritet, et utal af strejker og ikke mindst, da arbejderne overtog fabrikken.

Da Ignace startede, havde fabrikken to celler af det franske kommunistparti, en gruppe, der tilhørte socialistpartiet, en CNT-sektion, der samlede anarkister og kammerater fra det spanske POUM. I 1975 havde LCR (den franske sektion af Fjerde Internationale) 5 medlemmer på fabrikken, og i 1980 var tallet oppe på 17, hvilket gjorde det muligt at overtage ledelsen af den lokale CGT-fagforening.

I perioden fra 1970 til 2004, hvor Ignace stoppede, blev arbejdsstyrken reduceret til 450 mand. Det betød, at arbejderne gentagne gange nedlagde arbejdet for at bevare byens arbejdspladser, bl.a. med et krav om 32 timers arbejdsuge. I perioden fra 1988 til 1992 strejkede fabriksarbejderne i alt 18 gange. Derfor blev både arbejdere og fagforeningen i Fumel radikaliseret i en grad, der ikke var værdsat i CGT centralt eller i andre politiske kredse.

Samtidig havde arbejderne på fabrikken tradition for at lave solidaritetsarbejde. I midten af 1980´erne, hvor de engelske minearbejdere var i strejke i over et år, tog Fumels fabriksarbejdere på natlige udflugter for at tømme togvogne med kul fra Polen, som skulle erstatte det manglende kul fra England. Solidariteten var også stor mellem arbejderne på fabrikken, som arbejdede i treholdsskift. Morgenholdet arbejdede 04-12, dagholdet arbejdede 12-20, og natholdet 20-04. For at hjælpe natholdet, producerede de to andre hold flere emner end de skulle - og flere end arbejdsgiveren troede, de kunne. Det betød at natholdet ofte kunne gå hjem kl. 24.

Efter årtusindeskiftet steg fabriksarbej-

Ignace, metalarbejder, fagligt aktiv og politisk aktivist

dernes frygt for en fabrikslukning. Den investeringsfond, som ejede fabrikken, var begyndt at lukke lignende fabrikker i Frankrig, Spanien og Italien. De ansatte begyndte så småt at diskutere, hvad man skulle stille op, når det en dag blev deres tur. Det varede da heller ikke længe, før den næste fyringsrunde var en realitet.

Første skridt var at fortsætte med det gamle krav: ingen fyringer. Ledelsen på fabrikken tilbød derefter, at alle over 50 år kunne gå på pension med fuld løn. Ved første øjekast lyder det egentlig som en rigtig god aftale, men fagforeningen forstod, at det var en anden måde at lukke fabrikken på, da de pensioneredes stillinger jo ikke blev genbesat. Samtidig frygtede man, at de pensionerede ville blive inaktive, og at det ville svække arbejderklassen i byen generelt og på fabrikken i særdeleshed. Ved at slå på sådanne argumenter lykkedes det den lokale fagforening, (som var ledet af arbejdere fra fabrikken) at overbevise deres kolleger om at kæmpe imod enhver fyring og ethvert gunstigt pensionstilbud.

Arbejderne overtager fabrikken

Efter længere tids tovtrækkeri kom det frem, at fabrikken stod foran en lukning. Men da dette ikke kom som en overraskelse for de velorganiserede fabriksarbejdere, satte det blot skub i en yderst velorganiseret og længe forberedt aktion. Arbejderne på fabrikken var begyndt at overproducere varer, og lægge dem på lageret, uden at skrive dem i bøgerne. Dermed kunne de sælge dem under, ja lad os bare kalde det, alternative forhold. Efter et år, i juni 2003, havde de solgt for 11 millioner euro ekstra. Det skal nævnes, at det kunne lade sig gøre, fordi alle undtagen ledelsen var organiseret samme sted, alle fra regnskabsafdelingen over kantinen og til produktionen var med i klubben. Med den opsparede kapital kunne arbejderne overtage fabrikken.

Der var dog enighed om to ting. Overtagelsen af fabrikken ville blive opgivet den dag, man var nødt til at udbytte sig selv eller putte arbejdernes penge i fabrikken, for at den kunne overleve på markedsvilkår. Derfor var det også en enig flok fabriksarbejdere, der besluttede at sælge fabrikken. Det havde været succesrige 4 år – en periode med reel kollektiv ledelse og lønstigninger på 17 procent. Men i 2007 erkendte man, at lige såvel som man ikke kan praktisere socialisme i et land, kan man heller ikke praktisere socialisme på en fabrik. Ingen banker ville låne en fabrik penge, der ikke havde til formål at skabe profit, men blot ville øge velstanden blandt arbejderne og til og med ikke havde en ledelse, man kunne ansvarliggøre.

Ignace er nu gået på pension. Tidligere end de fleste. Pga. arbejde med farlige stoffer er han som de andre fabriksarbejdere tildelt tidligere pension. Heldigvis har han samme løn som i sit arbejdsliv. Fabriksarbejderne tildelte nemlig hinanden en ekstraordinær stor lønforhøjelse et år før, de skulle pensioneres. I Frankrig udgør pensionen en procentdel af det seneste års lønarbejde.

INTERNATIONAL UNGDOMSLEJR:

EN NY TID FOR DEN REVOLUTIONÆRE UNGDOM

AF ANDREAS STEINBERG

Dette års Internationale Socialistiske Ungdomslejr (ISUL) var fuld af entusiasme og energi, og skal i høj grad ses i forhold til den medvind, mange unge har oplevet med radikaliseringen af Europas befolkning. Mange af de lande, der var repræsenteret på lejren, havde nemlig bare få måneder forinden oplevet massemobiliseringer i brede lag af befolkningen, hvor ungdommen har spillet en meget central rolle.

Man behøver derfor blot at tænke på, hvordan gældskrisen i Grækenland har drevet folket ud på gaderne, hvordan spanierne har besat centrale pladser, og hvordan de voldsomme protester i Londons gader omkring nedskæringspakkerne osv. må have virker på ungdommen for at forstå stemningen på lejren. Som der stod på banneret bag talerstolen – »Real Revolution Ya!« (rigtig revolution nu!), der var en direkte hentydning til de spanske protesters slogan »Real Democracia Ya« – ungdommen ønsker ikke bare demokrati, de ønsker revolution, og det skal være nu!

Selvorganisering i højsædet!

Den cirka 500 mennesker store lejr var i stor udstrækning fuldstændig selvorganiseret med egen lejrledelse og sekretariat. At lejren er selvorganiseret betyder helt konkret, at deltagerne får mulighed for direkte kontrol med lejrens daglige virke, og at der også må gøres en ekstra indsats for de beslutninger, man træffer også bliver ført ud i livet. På den måde minder lejren utrolig meget om det rådsdemokrati, som aktivisterne selv kæmper for og prøver at indføre i bevægelserne. Det er helt centralt for lejren som politisk begivenhed, at selvorganiseringen faktisk er så reel som mulig, eftersom det kaster nogle vigtige erfaringer fra sig i arbejdet i andre organisationer og bevægelser. F.eks. talte grækerne flere gange om fejl og erfaringer, de havde gjort sig med selvorganisering i bevægelserne under de store demonstrationer mod nedskæringerne.

Betydningen af selvorganiseringen var altså på årets lejr blevet yderligere aktualiseret af f.eks. pladsbesættelserne i Spanien, hvor man havde gjort sig forsøg med at organisere de store menneskemængder på pladserne gennem noget, der lignede direkte demokrati.

På lejrområdet var derudover to særskilte områder, henholdsvis kvindeområdet og lgbt-området (lgbt = lesbiske, bøsser, bi- og transseksuelle).

Kvindepladsen var forbeholdt kvinder, således at man skabte et rum, hvor kvinder kunne diskuterer kvindernes rolle i samfundet. Dette gav altså kvinderne mulighed for at diskuterer det at være kvinde både i forskellige partier, uden at mændene absolut følte at de skulle blande sig i debatten. Dette har givet nogle perspektiver, som man f.eks. har ført med sig over i Socialistisk Ungdomsfront (SUF), hvor man på ledelsesmøderne har fået vedtaget, at kvinder får afsat tid til at diskutere dagsordenen og andre politiske ting uden mænd. Derudover mundede kvindepladsen også ud i en »kvindefest«, dvs. en fest, kvinderne på pladsen selv havde arrangeret og som derfor kun var for kvinder. Festen gav kvinderne mulighed for at feste og

Ungdomslejren 2011, fyldt med entusiasme og et væld af forskellige aktiviteter

FAKTA:

475 deltagere på lejren – heraf 18 danskere

Blev afholdt i Fumel i det sydlige Frankrig

NPA (Nyt Antikapitalistisk Parti) var værter

Dagenes tema var »krise og imperialisme, miljø, kvinde, lgbt og strategi«.

Næste års lejr bliver holdt i Spanien

Halvdelen af deltagerne var tilknyttet Fjerde Internationale.

socialt samvær uden den mandlige tilstedeværelse, som kan føles ubehagelig for kvinderne. Erfaringen er generelt rigtig positive for kvindelige kammerater.

Lgbt-pladsen dannede ligeledes et rum for at diskuterer køns-spørgsmålet uden for meget »støj« udefra. Lgbt-pladsen organiserede dertil også en fest, hvor kønsrollerne blev forsøgt opløst.

Festerne skyldes i høj grad arbejdet på pladserne og understreger derved også vigtigheden af dem for at kunne presse på for at forny en politik og praksis, som organisationerne næppe vil have udviklet uden.

Ungdommens rolle i klassekampen

På lejren handlede en af de permanente workshops (en workshop som løb over hele ugen) om »ungdomsarbejdet«.

Diskussionerne byggede altså på erfaringer fra de forskellige sektioner, og disse erfaringer blev suppleret med forskellige sejre, som man havde fået tilkæmpet sig. En afsluttende udtalelse understreger vigtigheden af ungdommen i klassekampen og i vores revolutionære organisationer:

»Det er takket være den revolutionære ungdom, at denne lejr kan fejre systemskiftene i Egypten og Tunesien… dette betyder også, at vores organisationer og partier må være klar på at tiltrække alle slags unge«.

Selv om ungdommen er til stede i de forskellige partier, så understreger udtalelsen, at der må arbejdes på dette område fremover. Udtalelsen er således tæt knyttet til de begivenheder, der har ramt verden inden for de sidste år, og arbejdet med ungdommen vil fortsættes. Som udtalelsen slutter: »Den internationale socialistiske ungdomslejr 2011 opfordrer til at deltage i spørgsmålet om ungdommens rolle i klassekampen og hvordan man involverer dem i arbejdet«.

På lejr igen næste år!

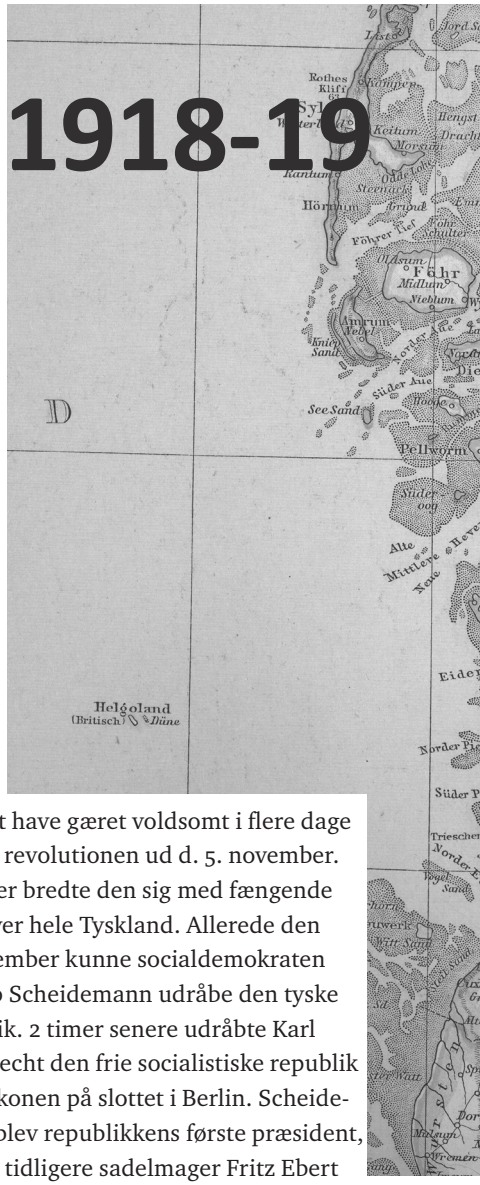
Næste år bliver det de spanske kammerater, der byder velkommen til en lejr i det solrige land.

Men hvad endnu mere spændende er, så ser den økonomiske situation i skrivende stund ud til at blive endnu mere dramatisk. De skærpede klassemodsætninger skaber unægtelig en mere og mere fortvivlet arbejderklasse, der bliver drevet til at forsvare helt basale rettigheder. Erfaringerne for det næste års kampe vil blive endnu mere vigtige at få spredt ud til de forskellige lande for at styrke den internationale organisering. Ungdommen vil uden tvivl fortsætte med at spille en afgørende rolle i de næste års kampe, og derfor bliver lejren vigtigere som redskab for den internationale revolutionære ungdom.

ARBEJDER- OG SOLDATERRÅD:

Revolutionen i Tønder 1918-19

AF EGON LAUGESEN

Da den østrigsk- ungarske tronfølger Franz Ferdinand blev skudt i Sarajevo d. 28. juni 1914 var det gnisten, der antændte en krudttønde. Første Verdenskrig eller »den store krig«, som den hed i samtiden, var en kendsgerning. De imperialistiske stormagter i Europa havde længe forberedt krigen. De var rustede til tænderne.

Det nuværende Sønderjylland (Nordslesvig) havde siden krigen i 1864 været en del af først Prøjsen og fra 1871 af det tyske kejserrige. Også her oprustedes der. I 1910 blev en ny stor flådestation i Sønderborg taget i brug, og i starten af krigen en luftskibsbase nord for Tønder.

Socialdemokratiets forræderi

Forud for krigen havde fredskræfterne i Europa aldrig stået stærkere. Arbejderbevægelsen – samlet i Anden Internationale – havde på kongresser i København i 1910 og senest i Basel i 1912 vedtaget resolutioner om at stemme mod krigsbevillinger og krigsdeltagelse i de nationale parlamenter. Da det kom til stykket, svigtede de socialdemokratiske ledere. Den tyske rigsdag stemte d. 4. august 1914 om nye krigslån. Der udbrød tumultagtig jubel, da socialdemokraternes leder udtalte: »Socialdemokratiet svigter ikke fædrelandet i farens stund«. Derefter drog de socialdemokratiske ledere og rigsdagsmedlemmer rundt i landet, hvor de på massemøder mobiliserede til krigen.

Karl Liebknecht var en af de få, der talte mod krigen, han blev senere fængslet, ligesom Rosa Luxemburg.

Blodig krig

Krigen blev usædvanlig blodig, soldaterne døde som fluer i skyttegravene. I mange af de krigsførende lande bredte nød og elendighed sig efterhånden, som krigen skred frem.

Efter revolutionen i Rusland i oktober 1917 og freden i Brest-Litovsk (mellem det revolutionære Rusland og Tyskland) flyttede det tyske militær sine tropper fra Østfronten til Vestfronten. Revolutionære, antimilitaristiske og pacifistiske tanker flyttede med.

I sommeren 1918 var Østrig-Ungarn bankerot, millioner sultede. I Tyskland havde general Ludendorff nærmest indført militærdiktatur. Krigspropagandaen forstærkedes, militæret oprettede filmselskabet UFA. Strejkende kom for en militærdomstol, og der blev opfordret til stikkeri i civilbefolkningen. Alligevel bredte krigstrætheden og oprøret sig

Sammenbrud

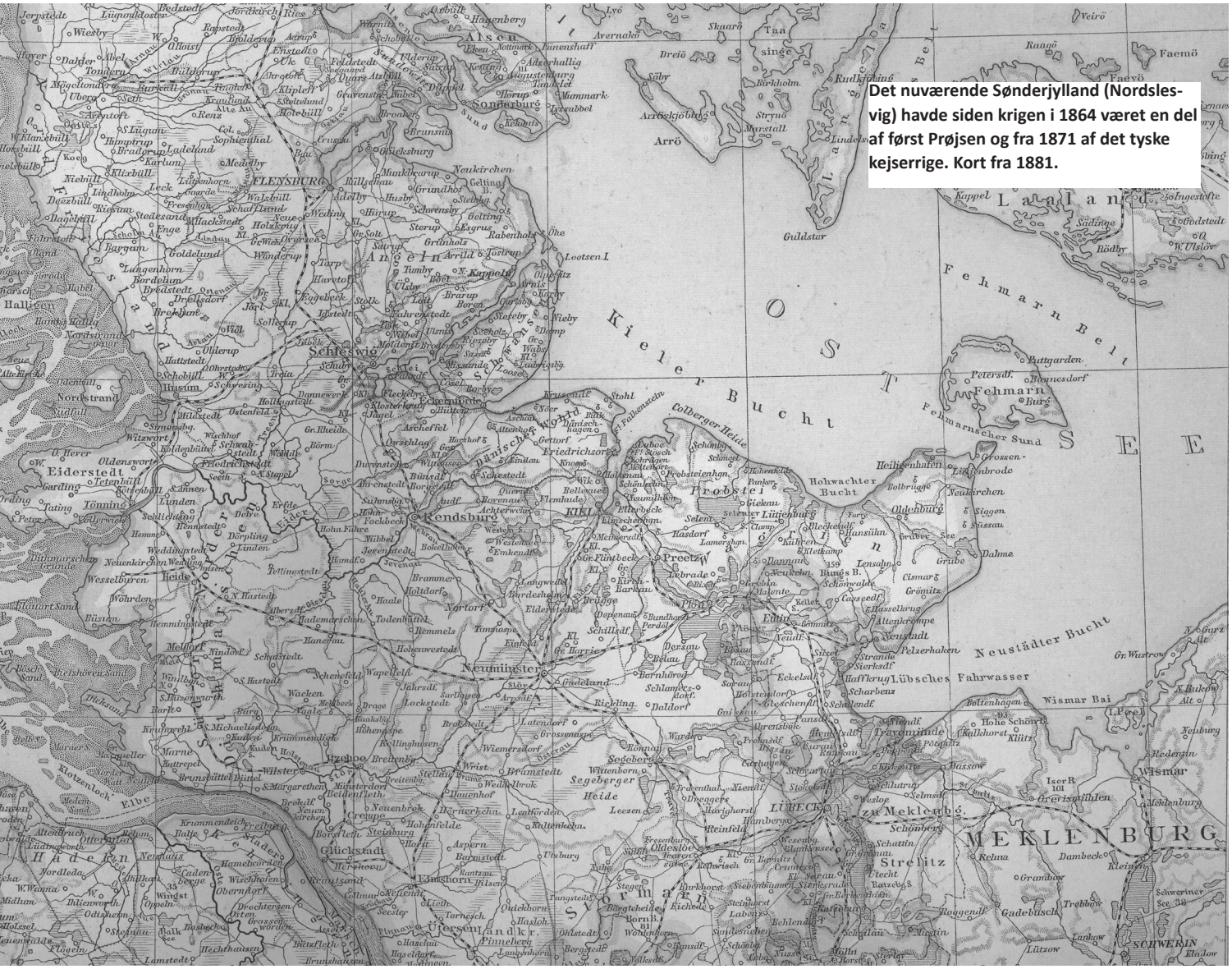
Om efteråret stod de kejserlige tyske styrker overalt i en håbløs militær situation, og et snarligt sammenbrud kunne ventes. På hjemmefronten var den jernhårde tyske disciplin for længst begyndt at smuldre. Først på året havde der været massestrejker på ammunitionsfabrikkerne i de fleste af Tysklands store byer og industriegne. Under disse dannede arbejderne for første gang lokale arbejderråd. Også ved selve fronten løftede håbløsheden og trætheden sig til åbne oprørsforsøg. Et mytteriforsøg i flåden i juli måned var blevet nedkæmpet og to af dens førere blev skudt til skræk og advarsel.

Oprøret i Kiel

Kejserrigets endelige dødsstød kom, da marinesoldaterne i Kiel gjorde oprør. Efter at have gæret voldsomt i flere dage bryder revolutionen ud d. 5. november. Herefter bredte den sig med fængende hast over hele Tyskland. Allerede den 9. november kunne socialdemokraten Philipp Scheidemann udråbe den tyske republik. 2 timer senere udråbte Karl Liebknecht den frie socialistiske republik fra balkonen på slottet i Berlin. Scheidemann blev republikkens første præsident, og den tidligere sadelmager Fritz Ebert indtog posten som statsminister. Den tyske Kejser Wilhelm måtte abdicere og begav sig i landflygtighed

Oprør på luftskibsbasen i Tønder

Også i Nordslesvig (Sønderjylland) var jorden gødet for revolutionen, og som en slags nabo til Kiel tog det ikke lang tid inden udviklingen også bredte sig hertil. Som en af de første nordslesvigske byer kom Tønder under de røde faner. Allerede i dagene 5. og 6. november var der på luftskibsbasen nord for Tønder (Zeppelinbase) blevet oprettet et arbejder- og soldaterråd blandt marinesoldaterne her under ledelse af overmatros Alexander Leppert. Den 7. november om morgenen skred rådet og marinesoldaterne til handling – officererne blev afvæbnet, og våbenmagasinerne brudt op. Selv om magtovertagelsen forløb uden større besvær forberedte man sig på det værste, men bagefter kunne Leppert med stolthed berette, at det kun havde taget ham 3½ time at gennemføre nyordningen. Da

Det nuværende Sønderjylland (Nordslesvig) havde siden krigen i 1864 været en del af først Prøjsen og fra 1871 af det tyske kejserrige. Kort fra 1881.

der næste dag ankom en lastbil fra Kiel med skarptbevæbnede marinesoldater kunne disse kun konstatere, at deres påtænkte opgave allerede var udført af luftskibsbasens eget mandskab.

Dagen efter om morgenen stiftede byen for første gang mere håndgribeligt kendskab til marinesoldaternes magtovertagelse. Tidligt om morgenen var der overalt i byen blevet omdelt og opslået røde plakater – et opråb med følgende tekst (her oversat til dansk):

»Da der dags middag i tiden fra kl. 12 indtil videre i Tønder afholdes møde af arbejder- og soldaterrådet i Tonhallen, befales der, at i dette tidsrum skal samtlige vinduer og døre holdes lukkede. Der henvises også til, at samtlige kvinder og børn ikke må opholde sig på gaden så længe.

Disse anordninger skal ubetinget efterkommes.

Tønder Arbejder- og Soldaterråd.«

Rødt klæde

Som et andet tegn på revolutionen, blev en rød fane flere gange ført i optog gennem byen, og senere på dagen blev der hejst røde faner på posthuset, Rigsbanken, jernbanestationerne og på rådhuset.

Det pludselige behov for rødt klæde til de revolutionære faner gav store problemer, og indtil der var skaffet faner udefra, måtte man nøjes med de røde stykker, der kunne flænges ud af det sort-hvid-røde prøjsiske rigsflag, hvoraf der til gengæld fandtes et stort antal. Da arbejderrådet havde forlangt, at der skulle hænges et rødt flag ud fra rådhuset, ofrede borgmester Paulsen resolut konens højrøde underskørt til formålet.

På mødet i »Tonhalle« klokken 12 konstituerede arbejder- og soldaterrådet sig endeligt, dog blev der her rokeret meget rundt på medlemmer og poster de nærmeste dage og måneder. Denne formelle begivenhed blev samme eftermiddag offentliggjort ved en parade på Torvet, der samtidig skulle understrege de nye omvæltninger. På Torvet var der holdt en firkantet plads fri, flankeret af tredobbelte rækker af marinesoldater med opplantede bajonetter. En bil med røde standere var blevet sendt efter landråd Bøhme. (højeste prøjsiske embedsmand) Da landrådens ankomst trak ud, blev der yderligere sendt fire soldater af sted for at skynde på. Det viste sig, at han havde vægret sig ved at komme under bevogtning og erklærede, at han kun ville følge med til torvet, såfremt han kunne bevæge sig dertil uden ledsagere. Soldaterne tog ikke mere voldsomt på tingene, end at de roligt lod ham gå gennem byen alene, og selv sluttede op noget efter ham. Også politimesteren var blevet hentet, og foran folkemængden på Torvet måtte de højtideligt erklære, at de ikke ville modarbejde revolutionen.

Efter paraden på Torvet fortsatte mødet i »Tonhalle«, hvor der bl.a. valgtes tilforord-

Heinrich Wienecke

nede til landråd og borgmester. Også de kommende dage blev der holdt en mængde møder på rådhuset af de nye magthavere.

Bortset fra de ovennævnte episoder, var der ikke andre ydre tegn på revolutionen for den almindelige borger. Marinesoldaterne udførte på almindelig vis, som før revolutionen, de daglige bevogtningsopgaver og visiteringer. Dog var der også opstillet vagter ved alle byens livsvigtige funktioner som el-, gas- og vandværket. Også på soldaternes uniformering var der tegn på omvæltningen, alle kokarder og distinktioner var fjernet. Den kendte og forhadte pikkelhue blev erstattet af den mere behagelige felthue. Et par dage senere blev uniformskravet dog igen skærpet i et opslag fra arbejder- og soldaterrådet, samtidig med at alle revolutionens sympatisører blev opfordret til at bære et rødt bånd om armen.

Heinrich Wienecke

Fra luftskibsbasen i Tønder bredte revolutionen sig til det øvrige Vestslesvig. D. 9. november om aftenen blev et halvt hundrede sværtbevæbnede marinesoldater fra basen i Tønder sendt til Skærbæk. Her mødte de op hos amtsforstander Jürgen Eriksen, der blev bekendtgjort med den kendsgerning, at byen nu befandt sig i revolutionsstyrkernes magt. Også opstanden i de militære forlægninger på Sild blev styret fra Tønder.Derfra havde man sendt sin vel nok mest ihærdige revolutionære skikkelse, mureren Heinrich Wienecke. Også her foregik revolutionen under hans ledelse ublodigt og problemfrit.

Wienecke, der fra starten var Tønder-revolutionens ledende personlighed, var født i Bremen. Moderen var tysk, faderen amerikaner, med den baggrund lykkedes det ham ved krigens udbrud at blive erklæret statsløs, og derved undgå indkaldelse til militæret. (Mere end 26.000 dansksindede sønderjyder blev indkaldt, 5.500 faldt i krigen)

I 1907 var Wienecke med blandt stifterne af den lokale socialdemokratiske forening. Selv om han fra starten var revolutionens drivkraft, var han ikke medlem af det første regulære arbejder- og soldaterråd. Et forhold, der formentlig skyldtes, at han på dette tidspunkt stadig var statsløs. Dette forhindrede ham dog ikke i at indtage, vel nok rådets vigtigste funktion som tilforordnet for landråden. Det blev også Wienecke, som kom til at organisere kredsens landarbejder- og bonderåd i landdistrikterne, der var en pendant til byernes arbejder- og soldaterråd. Som pressereferent og senere redaktør af arbejdernes eget dagblad »Der Freie Arbeiter« (»Den frie arbejder«), repræsenterede han også arbejderrådet udadtil. Ved det sidste af valgene til arbejder- og soldaterrådet overtog Wienecke endeligt formelt posten som rådets formand, den fjerde i rækken.

Soldaterrådene

Efter at revolutionen var gennemført i hele Nordslesvig og dagene gik, gled soldaterrådene efterhånden i baggrunden. Deres virksomhed var ret begrænset. De sørgede i de første måneder for den nødvendige bevogtning af de vigtigste bygninger, og understøttede arbejderrådene i deres virksomhed navnlig ved, at de leverede den fornødne magtudfoldelse, hvis det en gang imellem var ønskeligt. I virkeligheden lå rådenes største indsats i, at de var en slags demobiliseringsmedhjælpere.

Tønder oprettede som den eneste af de nordslesvigske købstæder et hjemsendelseskontor, som hjalp til med at skaffe alle ikke-hjemsendte de nødvendige papirer og derved spare dem for en tilbagerejse til deres troppeafdeling for at blive hjemsendt. En af grundene til disse råds svindende indflydelse var også, at de gamle garnisoner efterhånden blev opløst.

Bonderådene

Heller ikke bonderådene fik stor og langvarig betydning. De blev nedsat i landsognene uden synderlig interesse herfra, men som et nødvendigt onde. Hvor man ved soldaterrådenes oprettelse kunne tale om en spontan bevægelse, var oprettelsen af landarbejder- og bonderådene i landdistrikterne fra begyndelsen dikteret fra højeste sted. Rådenes opgave skulle først og fremmest være at organisere levnedsmiddeludskrivningerne, der i det krigsudpinte land behøvede en effektiv organisation.

Arbejderrådene i funktion

Naturligt blev det arbejderrådene, der fik den største betydning og var længst i funktion. Officielt fungerede de lige til den internationale kommission overtog alle styrende funktioner kort op mod genforeningen. Men også deres betydning skrumpede naturligvis meget ind, så snart regeringsmagten var blevet grundfæstet, og flere og flere beslutningsprocesser gled over i centralinstansernes hænder. Men hele den første vinter var arbejderrådet i Tønder i uindskrænket funktion. (»Republikken Als« levede kun i 3 dage!!) Der blev udpeget folk som tilforordnede til landråden, politimester og borgmester.

Fritz Ebert, den tidligere sadelmager, indtog posten som statsminister i den nye republik

Socialdemokraten Philipp Scheidemann udråbte den tyske republik den 9. november og blev republikkens første præsident.

I de første måneder gik rådene energisk til værks. De udstedte en række daglige bekendtgørelser, og de tilforordnede kontrasignerede stort set alle bekendtgørelser og skrivelser. Selv om det var begrænset, hvor stor indflydelse de tilforordnede kunne udøve ved denne ret til kontrasignatur var den til stor irritation, især for den i ånd og sjæl prøjsiske landråd Böhme. I begyndelsen af 1919 kom denne irritation til udtryk i form af en klage til regeringen, over den langsommelige forretningsgang, kontrasigneringen medførte for landråden. Landråden fik da også delvis medhold i klagen, ved at Wienecke og arbejderrådet fik henstilling om, at kun nye og vigtige sager skulle kontrasigneres. I løbet af foråret 1919 mistede arbejderrådets tilforordnede også adgangen til byråds- og kredsudvalgsmøderne. (Amt)

Især voldte den politisk drevne og administrativt dygtige Wienecke de prøjsisk-borgelige embedsmænd store problemer. Dette bragte ham i en voldsom konflikt med disse kredse, og i februar 1919 foranledigede et borgerudvalg da også, at der udstedtes en arrestordre mod ham for højforræderi. Sammen med nogle soldater fra luftskibsstationen skulle han have planlagt et spartakistisk oprør (Rosa og Karls gruppe). Det var jo på denne tid, at den efterhånden åbenlyse reaktionære socialdemokratiske regering var i fuld gang med at nedkæmpe revolutionære arbejdergrupper i hele Tyskland.

Den socialdemokratiske forening i Tønder protesterede straks voldsomt mod arrestationen af Wienecke, og han blev hurtigt frikendt og løsladt igen og genindsat i sine tidligere tillidshverv. Wienecke lå også dengang langt til venstre for flertalssocialdemokraterne, men havde nok stadig en form for loyalitetsfølelse over for partiet. Om han havde forbindelse til den lille kommunistiske celle i Tønder, der eksisterede fra januar 1919, vides ikke.

Senere på sommeren blev der igen fra landråd Böhmes side gjort et forsøg på at slippe af med Wienecke . Selve arbejderrådets magt var på dette tidspunkt allerede så meget svækket, at det i første omgang lykkedes for Böhme at få afsat Wienecke fra posten som sin tilforordnede. Der var dog gjort regning uden byens arbejdere

> » Især voldte den politisk drevne og administrativt dygtige Wienecke de prøjsisk-borgelige embedsmænd store problemer«

– store massive arbejdsnedlæggelser og demonstrationer (den 27. juni) tvang myndighederne og Böhme til at acceptere Wieneckes genindtræden på posten og at love, at dennes stilling som tilforordnet skulle være uændret også i fremtiden.

Wienecke og hans kolleger forblev da også på deres poster i arbejderrådet og som tilforordnede helt ind til kort før genforeningen, hvor de som de sidste i Nordslesvig nedlagde deres poster.

Gudinden står ved grænsen

Revolutionen i Tyskland og særligt Nordslesvig vakte stor opmærksomhed i Danmark. »Med Slesvig under den røde fane er revolutionen nået så nær til Danmarks grænser, som det overhovedet er muligt. Et skridt endnu og 'gudinden' træder over grænsen, og vi har revolutionen i landet«, skrev socialisten Marie Nielsen begejstret i »Klassekampen« den 10. november 1918. Den danske regering (forsvarsminister Zahle) var derimod stærkt bekymret for den videre udvikling, Den forøgede vagten ved grænsen (2 rekylkorps) og gav ordre til at fremskynde hjemsendelsen af det mandskab, der var indkaldt på grund af verdenskrigen, af frygt for smitte fra de tyske soldaterrevolter. (Der havde været uro på kasernerne i København, og arbejderbefolkningen var stærkt utilfredse med livsbetingelserne. Politi og arbejdere stødte sammen i »Slaget på Grønttorvet«)

Både frygt og forventning viste sig hurtigt at være ubegrundet. Oprettelsen af arbejder- og soldaterråd blev ikke indledningen til en revolutionær udvikling i Nordslesvig (Sønderjylland). Og i Danmark var der trods uro vel næppe en revolutionær situation.

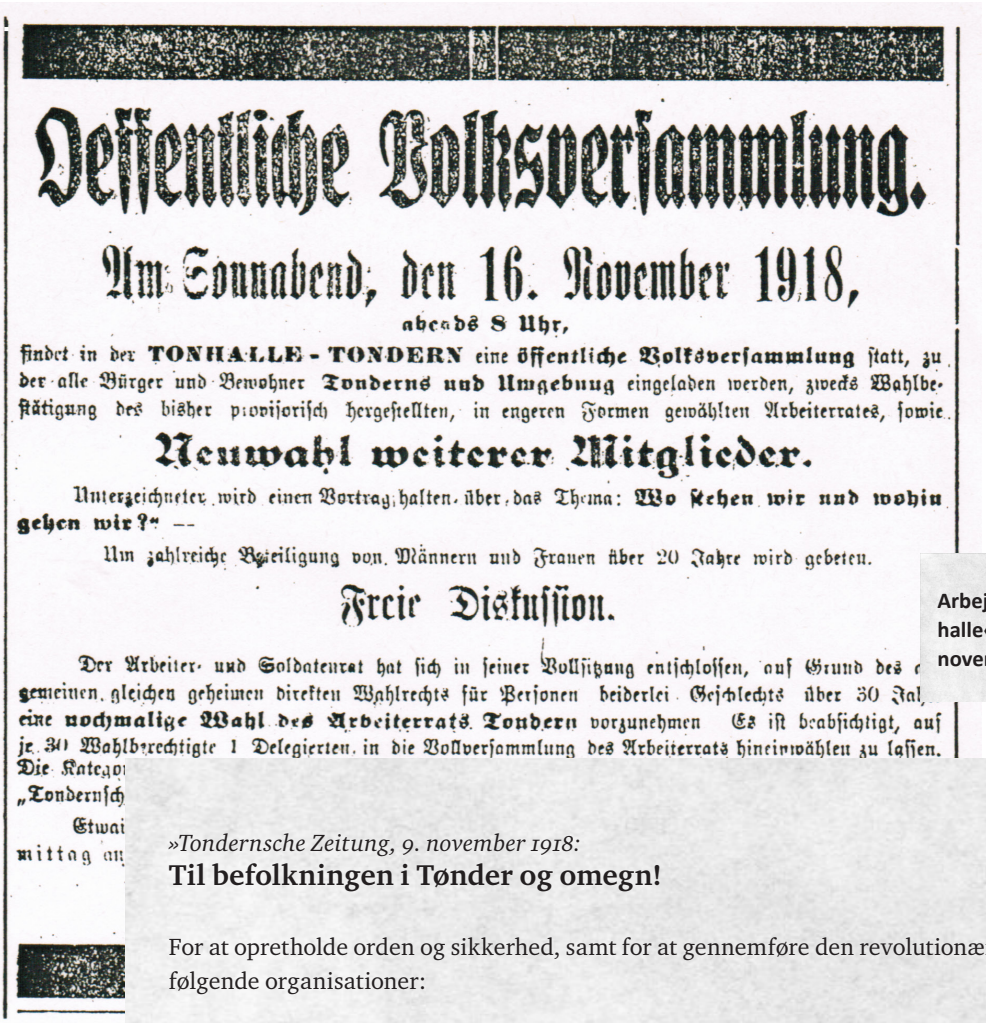
Den forrådte revolution

I Tønder gik det fredeligt til, men i Berlin og de andre store tyske byer blev revolutionen kvalt i blod. Omkring nytår 1919 blev det tyske kommunistparti dannet med Rosa og Karl i spidsen. 2 uger senere blev de to myrdet.

Drømmen om en tysk arbejderstat døde i januar måned 1919, da arbejderklassens revolution blodigt blev kvalt af de tyske socialdemokrater, der i samarbejde med de reaktionære junkere, borgerklassen og militære frikorps nidkært bekæmpede arbejder- og soldaterråd, strejker, demonstrationer og mytterier.

Ebert og blodhunden Noske fuldendte Socialdemokratiets dobbelte forræderi. Tusindvis af arbejdere blev myrdet.

Hvis Socialdemokratiet i 1918- 1919 havde støttet arbejderne og drømmen om en arbejderstat, kunne verden have undgået Hitlerdiktaturet, der i begyndelsen af 1930'erne støttede sig på de samme

Oeffentliche Volksversammlung.

Am Sonnabend, den 16. November 1918,

abends 8 Uhr,

findet in der **TONHALLE - TONDERN** eine **öffentliche Volksversammlung** statt, zu der alle Bürger und Bewohner **Tonderns und Umgebung** eingeladen werden, zwecks Wahlbestätigung des bisher provisorisch hergestellten, in engeren Formen gewählten Arbeiterrates, sowie

Neuwahl weiterer Mitglieder.

Unterzeichneter wird einen Vortrag halten über das Thema: **Wo stehen wir und wohin gehen wir?** —

Um zahlreiche Beteiligung von Männern und Frauen über 20 Jahre wird gebeten.

Freie Diskussion.

Der Arbeiter- und Soldatenrat hat sich in seiner Vollsitzung entschlossen, auf Grund des gemeinen, gleichen geheimen direkten Wahlrechts für Personen beiderlei Geschlechts über 30 Jahre eine **nochmalige Wahl des Arbeiterrats Tondern** vorzunehmen Es ist beabsichtigt, auf je 30 Wahlberechtigte 1 Delegierten in die Vollversammlung des Arbeiterrats hineinwählen zu lassen. Die Kate... „Tondernsch... Etwai... mittag an...

Arbejderrådet indkalder til møde i »Tonhalle« i »Tondernsche Zeitung«, den 14 november 1918

»Tondernsche Zeitung, 9. november 1918:

Til befolkningen i Tønder og omegn!

For at opretholde orden og sikkerhed, samt for at gennemføre den revolutionære bevægelse er der dannet følgende organisationer:

1. Arbejder- og soldaterrådet,
2. Eksekutivkomite,
3. Soldaterrådets kommandomyndighed

I forbindelse med nyordningen er der indtil nu truffet følgende beslutninger:
Forsyningen og ernæringen af militær og borgere bliver ordnet, henholdsvis fortsat på samme måde som hidtil.
Der er skabt sikkerhed for, at der sker en ordinær udbetaling af lønninger.
Henvisningerne fra eksekutivkomiteen og soldaterrådets kommandomyndighed skal i vores sags interesse følges.
Arbejdstjenesten ved gasværket, elektricitetsværket, ved læsning og losning af togene med fødevarer og behovsartikler, samt ved andre transporter af fødevarer og behovsartikler skal indtil , der er truffet andre ordninger, ubetinget fortsættes.
Ro og orden skal ubetinget opretholdes i gaderne.
Et hvert formålsløst skyderi skal undlades.
Eksekutivkomiteen og soldaterrådet kræver, at våben ikke bæres uden tilladelse, og at ammunition opbevares af soldaterrådet.
Civilister skal straks mod kvittering aflevere alle våben til soldaterrådet, Magistraten, 1. sal.
Til benyttelse af jagtvåben af en hver slags skal der søges om tilladelse hos soldaterrådet.

Efter soldaterrådets bestemmelse patruljeres der. Politiet forbliver i sin hidtidige funktion.
Alle bestemmelser fra soldaterrådet skal bære formanden Alexander Lipperts underskrift foruden underskriften fra yderligere et medlem af eksekutivkomiteen.
Eksekutivkomiteen forpligter indtrængende befolkningen til i egen interesse kun at følge disse bestemmelser, ubetinget og straks.
Tilhængerne af den revolutionære bevægelse blandt militær og borgere bliver bedt om at bære et rødt bånd på et synligt sted.

Arbejder- og soldaterrådet.
Alexander Lippert, Walter Birker, Franz Blunk, Otto Pastré
Ludwig Göbig, Wilhelm Langschwager

morderiske militære frikorps, som socialdemokraterne brugte mod deres egne klassefæller i 1919.

Rådene mister indflydelse

Regeringens politik betød, at rådene ved midten 1919 havde mistet det meste af deres indflydelse. Denne proces lettedes af, at den borgerlig- socialdemokratiske fraktion fra begyndelsen havde været i flertal i arbejderråderne. Alligevel var rådene vedblivende politisk mistænkelige for alle borgerlige, tyske såvel som danske. Frygten for rådene som potentielle bærere af en revolutionær udvikling var rodfæstet.

Arbejder- og soldaterrådene blev ofte fra dansksindede kredse i landsdelen beskyldt for at være tyskorienterede, en beskyldning der også i Tønder havde en vis rigtighed. Dette blev brugt af nationale danske kredse mod arbejderrådet.

Med den internationale kommissions overtagelse af forvaltningen i Nordslesvig den 15. januar 1920, ophørte alle arbejder- og soldaterrådets funktioner i Tønder.

Strejker

Der gik dog ikke lang tid, før man i Tønder igen hørte fra revolutionstidens lokale ledere. Overgangen til kronemønt betød betydelige prisstigninger på alle varer. Som en naturlig følge krævede arbejderne i Tønder og det øvrige Sønderjylland, timelønnen hævet fra 1,60 til 2 kroner, herved ville timelønnen nærme sig niveauet i det øvrige Danmark. Da man pure nægtede at efterkomme disse rimelige krav, erklærede et arbejderudvalg med Wienecke i spidsen generalstrejke i de fire sønderjyske købstæder, fra den 4. juni (1920). Strejken var særdeles effektiv, især i Tønder –alt var lammet, på nær vandværk, posthus og jernbanen. Et forsøg fra borgerlig side på at indsætte politiet mod strejkevagterne på de kommunale værker, var ikke lykkedes.

Dagen efter brød militæret dog blokaden. Hertil så de danske dragoner, modsat politiet, sig ikke for gode. Efter trusler fra de strejkende om, at værkerne og kredshuset (amtshuset) ville blive stormet, såfremt militæret ikke blev fjernet, blev også store dele af byen omkring kredshuset afspærret af militæret. Da det senere på dagen viste sig, at det var bystyret, og kun bystyret, der kunne kræve politi eller militærbeskyttelse af de kommunale værker, krævede magistraten efter korte forhandlinger med strejkelederne, militæret fjernet. Et dundrende nederlag for militæret og de ledende embedsmænd.

» Både frygt og forventning viste sig hurtigt at være ubegrundet. Oprettelsen af arbejder- og soldaterråd blev ikke indledningen til en revolutionær udvikling i Nordslesvig«

Tydeligt mærket af nederlaget, opfordrede de den fungerende landråd greve O.D. Schack til at lade strejkelederne arrestere. Af frygt for blodsudgydelser afviste greven dog forslaget. Dagen efter udnyttede politimester Stemann et kort fravær af greven fra byen til fra anden side at indhente tilladelsen til arrestationerne. Arrestationen af Wienecke og tre andre af arbejdernes ledere fandt sted natten mellem den 6. og 7. juni. Herefter blev de uden varsel og lovhjemmel, sammen med deres familier, udvist og ført over grænsen til Flensborg med et totalforbud mod nogen sinde at rejse ind i Danmark igen! Dagen efter blev deres få ejendele ført samme vej på militære lastbiler.

Det danske borgerskab i Tønder jublede! Strejken varede endnu en uge efter Wieneckes og de andre lederes arrestation, men blev derefter afblæst med et løfte om, at kravene ville blive opfyldt. Der måtte dog mange nye kampe til, før dette skete fuldt ud.

Wieneckes videre skæbne

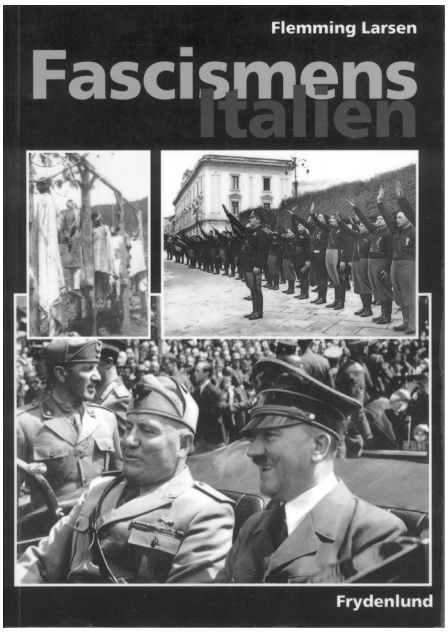
Efter udvisningen slog Wienecke sig ned i Husum, hvor han videreførte en aflægger af sit arbejderdagblad fra Tønder. Kort efter gik turen videre til Hamborg, ligeledes som redaktør for et arbejderblad.

På trods af forbudet mod at rejse ind i Danmark, vendte han tilbage i 1930 som kurér for Komintern (Kommunistisk Internationale) for at bistå Martin Nielsen og Arne Munch Petersen i fraktionskampene i DKP.

Wienecke måtte i nazitiden flere gange i fængsel for sit politiske arbejde og sin kurérvirksomhed. Han endte da også i KZ-lejr, men overlevede. Efter krigen flyttede han til DDR, hvor han genoptog sit arbejde som murer og fagforeningsmand. Han døde i 1957.

I Tønder eksisterede der hele vejen gennem 20'erne en lille kommunistisk celle, der helt frem til 1932 følte sig mere knyttet til det tyske parti end det danske. De gamle kontakter fra revolutionstiden fik stor betydning for det antinazistiske arbejde 1933-45.

(Artiklen bygger bl.a. på research af lokalhistoriker Ingolf Haase)

Fascismens Italien

AF SVEND VESTERGAARD JENSEN

»Fascismens Italien« kommer godt rundt om den italienske historie helt op til i dag. Men fokus er så absolut på perioden 1922-1945.

Hvorfor opstod fascismen? Hvad var dens drivkræfter? Hvem sørgede for dens endelige fald i 1945 – internationalt og i det italienske samfund? Og forsvandt det fascistiske tankegods fra det italienske samfund? Disse spørgsmål behandles i bogen, som følges op til situationen i dag, hvor en højrefløjsalliance regerer Italien med Silvio Berlusconi som førstemanden. Denne alliance, dens sammensætning og dens rødder omtales også til sidst i bogen. Bogen giver et godt rids over den nyere italienske historie med en statsdannelse, der kun går tilbage til 1870, hvor en række delstater samles til nationen, staten Italien. Den er primært skrevet til undervisning på de gymnasiale uddannelser, men er absolut anbefalelsesværdig for en bredere læseskare.

Arbejderklassens nederlag

Når fascismen netop kommer til magten, er det ikke på grund af noget »særligt italiensk«. Fascismen kommer til magten i krisesituationer, ovenpå situationer med mulighed for, at arbejderklassen kan erobre magten, men ikke evner det på grund af sin politiske ledelse. Revolutionære opstande, oprør og massemobiliseringer i arbejderbefolkningen var situationen ved Første Verdenskrigs afslutning og tiden efter. Italien var ingen undtagelse.

Landet havde sit »røde toår«. Arbejderbevægelsen og den socialistiske bevægelse voksede som andre steder i Europa hurtigt og stærkt. Der blev strejket som aldrig før. Fabriksbesættelser en masse, arbejderråd blev dannet, og arbejderne havde i september 1920 overtaget fabrikker og industri.

» Fascismen kommer til magten i krisesituationer, ovenpå situationer med mulighed for, at arbejderklassen kan erobre magten, men ikke evner det på grund af sin politiske ledelse«

Men stormen rides af. Socialistpartiet evnede ikke at føre kampen til ende og påbegynde en social revolution. Arbejderklassen og dens allierede blev ladt i stikken. I processen blev partiet splittet og et kommunistisk parti dannet, men for sent til at spille en afgørende rolle.

Så snart den revolutionære bevægelse nåede sit højdepunkt, kunne man et par måneder efter overvære den første større fascistiske demonstration ved erobringen af Bologna. Og to år efter var de ved magten.

Fascismens endelige magtovertagelse er en proces med forskellige alliancer, Beskrivelsen af denne er meget informativ. Startskuddet var marchen mod Rom i oktober 1922.

Kommunisterne

Det nye Kommunistiske Parti, PCI, led af et nyt partis svagheder. Og det forstod ikke fascismens særlige karakter. Det var indædt modstander af enhedsfrontspolitikken – med Antonio Gramsci som undtagelse. Gramsci sympatiserede med venstreoppositionen i den kommunistiske verdensbevægelse. Han blev fængslet af fascisterne i 1926 og døde 1937. Hans teoretiske arbejder i fængslet er siden blevet og bliver stadig studeret med stor interesse, især hans værker om arbejderråd og hans fængselsoptegnelser.

Det kommunistiske partis situation var yderst vanskelig. Dels gennem fascismens undertrykkelse af arbejderbevægelsen og venstrefløjen, dels på grund af staliniseringsprocessen af den Kommunistiske Internationale (Komintern) fra slutningen af 1920'erne og frem. Begge forhold vanskeliggjorde udviklingen af en politik, der var anvendelig. Zig-zag-kursen fortsatte. Men forfatteren til bogen ser ikke processen i Sovjetunionens politiske ledelse og dermed i den kommunistiske verdensbevægelse i sammenhæng med udviklingen i Italien.

Borgerskabets redning

Det er netop disse nederlag og vaklen hos arbejderbevægelsens ledelse, der giver fascismen muligheder for magtovertagelse, og de gør det med voldelige midler – understøttet af det borgerskab, der ikke ser andre muligheder for at bevare magten. Fascisterne redder dem.

Det »røde to-år« med fabriksbesættelser og arbejderråd; i september 1920 havde arbejderne overtaget mange fabrikker.

Antonio Gramsci. Hans teoretiske arbejder i fængslet bliver stadig studeret med stor interesse.

I bogen lægges der ikke efter anmelderens mening nok vægt på, at når arbejderklassen lider nederlag, tager andre over. I krisesituationer står andre parat. Udviklingen af en fascistisk bevægelse i Italien »løste krisen« på kapitalens betingelser.

Benito Mussolini-regimets program blev da også kapitalisternes redning: En lønnedgang på 10 procent få år efter at fascismen var kommet til magten og dannelse af nye fascistiske fagforeninger, som fik monopol på at repræsentere arbejderne, hvilket havde som konsekvens, at den etablerede fagbevægelse opløstes. Dertil kom en række andre tiltag, som så udmærket beskrives i bogen.

Fascisterne indførte korporatismen, som betød fred mellem de modsatrettede interesser hos arbejdsgivere og lønarbejdere. Men de konkrete foranstaltninger var en klar støtte til arbejdsgiverne, som ydede omfattende støtte til regimet.

Erobringer udadtil

Det er velkendt, at Mussolini sammen med Hitler intervenerede i den spanske borgerkrig fra 1936 – 39 til fordel for den spanske fascisme, falangismen. Med det velkendte resultat: Revolutionens nederlag og republikkens nederlag.

Før den tid forsøgte Mussolini-regimet at »genetablere Romerriget«, som var Mussolinis store ideal og drøm. Og det skulle nødvendigvis omfatte mere end Italien, som ikke rigtig havde fået del i kolonierne, »en plads i solen«, som det blev udtrykt. Landet var jo sent på den. De andre europæiske stormagter havde opdelt verden mellem sig. Og Italien blev først samlet til én nation i 1870.

Før fascismens magterobring i 1922 havde Italien tidligere forsøgt sig. I 1880'erne fik Italien herredømmet over Eritrea og Somaliland i Afrika. I 1911-12 blev Libyen erobret fra Osmannerriget. Men nu blev der en større interesse for at underlægge sig fremmede folkeslag og områder. Det var en væsentlig del af den fascistiske ideologi, som var imperialistisk, aggressiv og racistisk.

Det fascistiske regime fik stærkere magt over Libyen, Etiopien, Eritrea og Somalia under stor brutalitet. Italienerne greb til meget hårdhændede metoder. F.eks. i Libyen, hvor interventionen startede året efter magtovertagelsen, blev hele den nomadiske befolkning interneret. Det var ca. 100.000 mænd, kvinder og børn, som her kom i koncentrationslejre ude i ørkenen. De italienske styrker mødte stor modstand fra guerillabevægelsen. Det anslås at 50.000 libyere døde af sult, sygdom, mishandling og krig.

Angrebet på Etiopien skete med italienernes fly, kampvogne og maskingeværer mod etiopiernes rifler, sværd og spyd. Der blev anvendt giftgas. Over en kvart million etiopiere blev dræbt.

Alliance med Tyskland

Andre erobringer, som interventionen på Balkan, foregik i et samarbejde med Tyskland. Denne alliance var ikke altid hjertelig, trods begge regimer fælles karakter nazisme/fascisme. De samarbejdede dog tæt og inspirerede hinanden. Eksempelvis lagde de italienske fascister ikke specielt vægt på »racelove« i Italien, men påvirkedes kraftigt af de tyske nazister.

Det er først i 1938, at »racelovene« blev vedtaget. Tidligere havde nogle jøder faktisk været medlemmer af Mussolinis parti og havde været med fra starten. Herefter var dette selvklart umuligt. I 1943, da Tyskland besatte dele af Italien i kampen mod de allierede, blev jøder deporteret til udryddelseslejre.

På alle områder samarbejdede Italien og Tyskland under Anden Verdenskrig og led fælles skæbne.

Fascismens fald

De italienske styrker trænges tilbage i de områder, de havde erobret eller forsøgt erobret. Det samme gjorde tyskerne. Internt i Italien fortrængtes fascisterne mere og mere, dels af de allieredes indsats, dels af en stadig stærkere partisanbevægelse, hvor kommunisterne var stærke, og var den gruppering, der var stærkest bevæbnet. Hertil kom omfattende modstand på andre områder, såsom massive strejkebevægelser.

Mussolini blev i 1943 afsat af fascisternes Høje Råd, og Italien blev opdelt i flere delområder. Mussolini og hans folk fik en ny republik, Salo-republikken. Den faldt sammen i foråret 1945. Samtidig opløstes fascistpartiet.

Mussolini og Hitler. De italienske fascister påvirkedes kraftigt af de tyske nazister. De samarbejdede tæt og inspirerede hinanden, selvom italienerne ikke lagde speciel vægt på »racelove«.

Fascisme-teorier

Forfatteren gennemgår forskellige fascisme-teorier. Han opstiller tre hovedteorier om efterkrigens antifascistiske fortolkninger. Den tredje kalder han den marxistiske. Her får Kominterns (Kommunistisk Internationale) sekretær, Dimitrov, lov til at stå for denne. Med Dimitrovs ord fra bogen kaldes fascismen her »finanskapitalens mest reaktionære, mest chauvinistiske og mest imperialistiske elementers åbenlyse terroristiske diktatur«.

Ud fra denne analyse anlagde Komintern fra 1935 den såkaldte folkefrontsstrategi, efter en periode, hvor de kommunistiske partier havde set socialdemokratiske partier som hovedfjenden, og dermed forhindret opbygningen af den enhedsfront, der især i Tyskland kunne have forhindret fascismens sejr.

Her er vi ved bogens svaghed igen. Er der en kommunistisk kontinuitet, eller er der tale om en zig-zag-kurs alt efter, hvad den stalinistiske ledelse i Moskva mente? Og var dette afhængigt af, hvad Sovjetunionens udenrigspolitik har brug for fra midten af 1920erne og frem?

» Historien om fascismen i Italien er også historien om de forsømte muligheder, hvis det kommunistiske parti havde gjort sig uafhængig af Stalin-bureaukratiets udenrigspolitik«

Det italienske kommunistiske parti, PCI, var den absolut dominerende styrke i modstanden under Anden Verdenskrig mod såvel tyskerne som fascismen i Italien. Men PCI forstod ikke at bruge situationen til et radikalt opgør, få det gamle statsapparat væk, og påbegynde en social revolution. Partiet samarbejdede i folkefrontens ånd med borgerskabet og sikrede dermed det borgerlige samfunds fortsatte eksistens. Dog blev Italien i denne udvikling til en republik.

Landet forblev borgerligt og fulgte andre vesteuropæiske regeringers linie, f.eks. blev Italien i 1953 medlem af NATO. Op gennem 1950erne blev landet styret af forskellige kristelige-demokratiske regeringer. Kommunistpartiet havde gjort arbejdet, at sikre at Italien forblev indenfor den »vestlige indflydelsessfære«.

De forsømte muligheder

Historien om fascismen i Italien er også historien om de forsømte muligheder, hvis det kommunistiske parti havde gjort sig uafhængig af Stalin-bureaukratiets udenrigspolitik i de afgørende år ved verdenskrigens afslutning og den gunstige situation på dette tidspunkt.

I Jugoslavien, der grænsede helt op til Italien, ville Tito og partisanerne, der var domineret af kommunister, ikke lade sig afvæbne, og trodsede dermed den aftale, Stalin havde indgået med Churchill og Roosevelt om opdeling af Europa i interessesfære efter krigens afslutning. Og som en særlig gestus overfor de to andre

Partisaner i Reggio Emilia i Norditalien i foråret 1945. Modstandsbevægelsen kom stærk ud af kampene og stod som de sejrende. Illustration fra bogen.

havde Stalin uden diskussioner i 1943 opløst Komintern.

De allierede forsøgte i Italien, ifølge bogen, at få afvæbnet modstandsfolkene og standse deres aktioner. De alliereds øverstkommanderende, general Alexander, forsøgte på dette uden held. Partisaner rettede sig ikke efter det. I stedet lagde modstandsbevægelsen op til nogle afgørende kampe i foråret 1945, og partisanerne kom stærkt ud af denne kamp og stod som de sejrende.

Op til i dag

Bogen følges op helt til i dag. Modstandsbevægelsen blev politisk og militært afvæbnet af sin egen ledelse. Den borgerlige stat fortsatte. Og anmelderen tænker her på billedet fra Bernado Bertoluccis film fra 1976 »1900« sidste del, hvor partisanledelsen, uden tvivl partiledelsen, kommer ud til godset, hvor herremanden og hans fascistiske forvalter er forjaget. Landarbejderne er tilbage og bevæbnet og har befriet ikke bare godset for udbytteren, men også området for fascisterne. De får besked på at aflevere våbnene og ser temmelig rystede ud og forstår ikke hvorfor nu, hvor det er lykkedes efter lange og hårde kampe – nu befriet for herremanden og fascisterne.

Denne fremstilling af, hvad anmelderen vil kalde »kommunismens kontinuitet?« – husk spørgsmålstegnet – er fælles for en borgerlig og stalinistisk fremstilling af problematikken. Og med det til fælles – mål og resultat: bevarelse af det kapitalistiske system.

Fascismen faldt i 1945, men rester af den fortsatte i forskellige kombinationer. På trods af garantier for at fascismen ikke skulle opstå igen, blev der allerede i 1946 dannet et nyfascistisk parti, som kom til at hedde Movimento Sociale Italiano, MSI. Det blev i moderne tid til Alleanza Nazionale med Gianfranco Fini som leder. Partiet var indtil fornylig en del af Berluconis højrealliance, som stadig har regeringsmagten.

Regeringen i Rom har altså direkte rødder tilbage i den italienske fascismes storhedsperiode fra 1922 til 1945. Højrefløjen har fået nye organiseringer, blandt andet de såkaldte tifosoer, som er fans, der hærger på fodboldstadioner.

Bogen er absolut anbefalelsesværdig, trods nævnte indvendinger, som god lærebog for de gymnasiale uddannelser, men også for alment interessede og for politiske aktivister. Den er god til opslag, rigt illustreret og har en god kronologisk oversigt.

Flemming Larsen:
Fascismens Italien
Frydenlund 2010
110 sider
Pris 119,- kr.

Vi tog skraldet

Den 1. maj lukkede og slukkede det hæderkronede renovationsfirma R98 i København. Det var ikke bare en firmalukning, som mange andre. Det var afslutningen på 111 års historie om kommunal skraldindsamling organiseret som en »koncessioneret« virksomhed. Nu gjaldt det markedsstyring, skraldet var sendt i EU-udbud og skraldemændene »virksomhedsoverdraget« til private vognmænd.

AF EBBE RAND JØRGENSEN

Bogen »Vi tog skraldet« fortæller historien om de 111 år, både om den samfundsmæssige, og tekniske udvikling og ikke mindst aktørerne: Om skraldemænd, direktører, politikere, embedsmænd og private konkurrenter og deres indbyrdes konflikter og diskussioner.

Københavnske Grundejeres Renholdningsselskab (KGR) startede i 1998. Det var problemer med de private vognmænds indsamling af natrenovation (latrin), der fik politikerne på Københavns Rådhus til at gribe ind. Der var behov for en standardisering af materiellet, vogne og spande og en ordentlig hygiejne. En løsning kunne være, som socialdemokraterne foreslog, at lade kommunen selv overtage opgaven. En løsning helt i overensstemmelse med tidens »kommunesocialistiske« idéer.

Det blev nu grundejerne, der med den selvejende institution KGR fik eneret på opgaven. De fik opbygget en effektiv organisation og bygget anlægget til rengøring af latrinspande. Kommunen ville sideløbende med den 40-årige kontrakt udbygge kloaknettet. Processen blev dog mere langvarig end forventet, (den sidste »chokoladevogn« kørte i 2008).

I årenes løb kom fokus mere på indsamling af dagrenovation (husholdningsaffald), renholdningsselskabet fik kontrakter på dagrenovationen, og i 1964 fik KGR kontrakt på dagrenovationen i hele Københavns Kommune. I 1972 overtog selskabet, som nu havde skiftet navn til R98, også renovationen i Frederiksberg Kommune.

Teknisk udvikling og faglig organisering

R98 var blevet en betydelig virksomhed, der nu stod for indsamling af husholdningsaffald fra 600.000 husstande og beskæftigede 350 skraldemænd. Skraldemændene blev en fagligt stærk gruppe, som var med til at sætte dagsordenen og sikre sig bedre løn og arbejdsvilkår.

Men virksomheden var også teknologisk førende. De udviklede selv deres eget materiel, moderne komprimatorbiler bl. a. Det skete med deres egne ingeniører og på deres eget værksted, hvor de også vedligeholdt deres biler.

Der udviklede sig en række andre aktiviteter, organiserede i en række datterselskaber, der i modsætning til moderselskabet, – det koncessionerede R98 – var almindelige kommercielle foretagender, der skulle virke på markedsvilkår.

R98 havde en særstilling, der gav dem helt unikke muligheder. F.eks. havde de al ekspertisen, hvor kommunens embedsmænd på en række områder ikke havde den store indsigt.

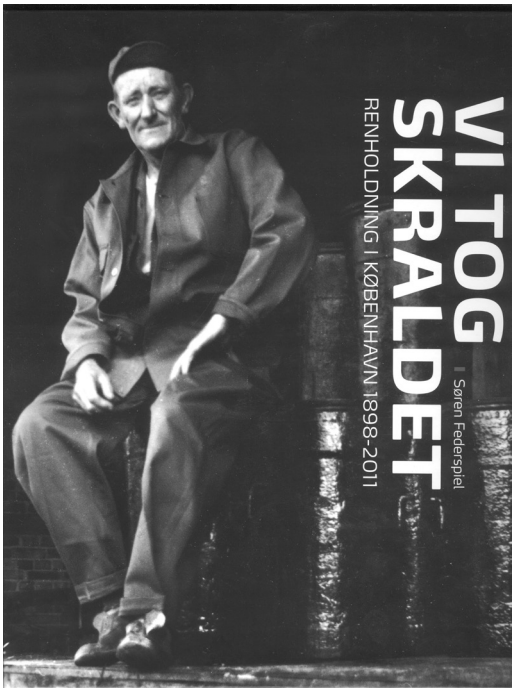
Men der var klart nogle fordele, både for kommunen og staten. Ikke mindst i forhold til at udvikle »den danske affaldsmodel«, hvor miljøministeriet kunne trække på R98's ekspertise. Og København var den storby i Europa, der kunne bryste sig af at have den mest moderne og bedst fungerende affaldsindsamling.

Men det var en torn i øjet på nogle af de private vognmænd, at R98 havde en kontrakt med kommunen, der løb frem til 2020. De private oplevede en unfair konkurrence, måske også fordi R98 gav deres skraldemænd en bedre løn og nogle velfærdsgoder, f.eks. ordentlige omklædningsforhold og adgang til en fælles medarbejderkantine.

En anstødssten var også de mange aktiviteter i forskellige datterselskaber, som i hvert tilfælde formelt set var økonomisk uafhængige af moderselskabet, men hvor der klart var en synergi med R98' kerneaktivitet – indsamling af dagrenovation. Et eksempel er det – på et tidspunkt – succesrige RGS90, der bl.a. lavede rensning af forurenet jord.

Det var også aktiviteterne i RGS90, der endte som en økonomisk katastrofe, som truede med at trække hele koncernen ned. Et spændende og teknisk avanceret projekt i et stort industrianlæg ved Stigsnæs skulle skabe genbrug af PVC-affald. Anlægget kom aldrig til at køre tilfredsstillende og endte med en økonomisk katastrofe. En medvirkende årsag var, at en forventet EU-lovgivning med skrappe krav om genbrug af PVC-affald aldrig blev til noget.

Koncessionen er ophørt, renovationen sendt i udbud og skraldebilerne har nu i mange måneder været til salg. Foto: Ebbe Rand Jørgensen

Den »gode« udlicitering

Men det var ikke alene økonomiske problemer, der ramte R98. Det, der oprindeligt havde set ud som en fornuftig konstruktion – en 50-årig kontrakt, der gik frem til 2020 – var kommet helt ud af trit med den herskende politiske dagsorden. Nu var normen at sende renovation i udbud med 4 – 5 års mellemrum. Frederiksberg og København var blevet særtilfælde med deres koncession.

Det handlede om at skabe et marked for de private renovationsfirmaer, men også om prisen.

Der var skabt en myte om, at renovationen i København var en guldgrube, og politikerne pressede R98 til at gennemføre besparelser. Kommunen havde netop i 90'erne lavet en kraftig rationalisering af nogle af sine egne tekniske områder, f.eks. belysningsvæsenet og nu ville de fortsætte med R98. Der var ellers gennemgående stor tilfredshed blandt brugerne, men alligevel blev der lavet nogle rationaliseringer.

Men det fjernede ikke presset på R98. De store renovationsfirmaer ville have del i »guldgruben«. De organiserede sig med firmaet Marius Pedersen i spidsen. Konkurrencestyrelsen og Konkurrencerådet blev inddraget. Der kom en ny VKO-regering til, der ændrede nogle regler på området. En lidt indviklet juridisk historie, men det korte af de lange er, at R98 og kommunerne aftalte at afvikle kontrakten og sende renovationen i udbud i etaper over en femårig periode 2006-2011.

Det administrative personale skulle overgå til kommunerne, og skraldemændene skulle virksomhedsoverdrages til de nye skraldefirmaer. Det skulle være et eksempel på den »gode« udlicitering. Skraldemændene i R98 havde fået tilkæmpet sig lidt bedre løn end deres kolleger i de øvrige firmaer. Der blev forhandlet en ny lønaftale, der skulle sikre, at de kunne beholde en del af deres løn og andre goder.

Renovationsfirmaer stod i kø for at byde på opgaven – skulle man tro. Men da de første distrikter kom i udbud, kom der kun et bud, som i øvrigt ville fordyre renovationen betydeligt.

Københavns Kommune kasserede licitationen, ændrede betingelserne lidt og sendte opgaven i udbud på ny. Denne gang kom også kun et bud, men fra en anden udbyder. Et kontrolbud fra Københavns Kommune udviste en lavere pris, men alligevel valgte man at overlade indsamlingen af dagrenovation i de udbudte distrikter til firmaet City Renovation, et selvskab ejet 100 procent af HCS.

Ikke underligt, at det gav anledning til protester og en strejke. HCS var kendt blandt skraldemændene, som en dårlig arbejdsgiver. Dårligt arbejdsmiljø var en af hovedårsagerne til strejkerne i 2009 i foråret i en række omegnskommuner, hvor HCS havde renovationen.

Ved de følgende udbud vandt forskellige kendte større renovationsfirmaer de øvrige distrikter.

Men Frederiksberg Kommune valgte en anden løsning. Erfaringerne fra det første udbud fik dem til at indlicitere og opbygge deres egen renovationsafdeling. De konservative på Frederiksberg gennemførte det, som Socialdemokraterne ikke kunne komme igennem med i København i 1898 og ikke turde gennemføre i 2009.

Et helt igennem spændende stykke Danmarkshistorie. For den, der har en faglig eller politisk interesse i offentlig »forsyningsvirksomhed« er bogen obligatorisk læsning. Et vigtigt bidrag, hvis man vil grave sig dybere ned i diskussionen og de historiske erfaringer om privatisering, udlicitering/indlicitering af kommunale opgaver.

Og så er det en rigtig lækker tryksag, med mange flotte illustrationer af skraldemænd og deres komprimatorbiler, fotos som taler til drengen i os alle.

Vi tog skraldet, af Søren Federspiel, Informations Forlag 296 sider, 299 kr.

SOCIALISTISK • INFORMATION
Studiestræde 24, 1., 1455 København K
Telefon: 33 33 79 48
e-post: si@sap-fi.dk

Har socialister et fælles europæisk svar på krisen ?

Socialistisk Information inviterer til offentligt møde den 27. oktober
Den økonomiske krise har bidt sig fast. I Europa spreder den sig med domino-effekt. Hvad krisen i euro-landene ikke selv ødelægger, risikerer nu at blive væltet af USA's problemer.
EU, bankerne, de borgerlige og socialdemokratiske regeringer i Europa har deres europæiske svar på krisen: Lad arbejderklassen og folk på overførselsindkomst betale krisen med lønnedgang, arbejdsløshed og slagtning af velfærden – så banker og andre kapitalejere kan garanteres mod tab.

Venstrefløjen i Europa bekæmper kapitalens kriseløsning – og diskuterer samtidig, hvilket alternativ socialister kan stille op. Det sker f.eks. i Europæisk Venstreparti, Europæisk Anti-Kapitalistisk Venstre og i 4. Internationale.

Et af temaerne for denne diskussion er EU's og euro'ens betydning for krisen – og hvilken rolle brud med EU og euro'en kan spille i en anti-kapitalistisk strategi.
4. Internationales engelsksprogede webmagasin International Viewpoint har bragt en lang række bidrag i denne diskussion, og nogle af dem er oversat til dansk og bragt i Socialistisk Information.

Oplæg:

1. Hvad diskuterer Europas venstreorienterede?/ Åge Skovrind, redaktør af Socialistisk Information.
2. Er europagten et svar på krisen?/ Søren Søndergaard, medlem af EU-Parlamentet for Folke bevægelsen mod EU
3. En antikapitalistisk kriseløsning kræver opgør med EU og euro'en/ Anders Hadberg, medlem af Enhedslistens hovedbestyrelse.

Tid: Torsdag den 27. oktober kl. 19.30
Sted: Mødelokalet, Studiestræde 24, over gården

Arrangør: Socialistisk Information